Ana Maria Sandu

Aleargă

EDITURA POLIROM

2013

© 2013 by Editura Polirom

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-4168-0
ISBN PDF: 978-973-46-4169-7
ISBN print: 978-973-46-4092-8

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: © Codruța Cernea, *The Bath*

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la

dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

ANA MARIA SANDU (n. 1974) a absolvit Facultatea de Litere a Universității din Bucureşti şi cursurile de

masterat în literatură română contemporană ale aceleiaşi facultăți. A debutat în 2003 cu volumul *Din amintirile unui Chelbasan* (Paralela 45), tradusă în limba franceză în 2010 cu titlul *L'écorchure*. Au urmat romanele *Fata din casa vagon* (Polirom, 2006) şi *Omoară-mă!* (Polirom, 2010, tradus în limba italiană în 2012). A fost invitată la numeroase târguri internaționale de carte şi a avut lecturi publice la Budapesta, Viena, Paris, Berlin, Leipzig, New York. A mai publicat texte în antologiile *Cartea cu Bunici*, *Bookătăria de texte & imagini*, *Iubire*[13], *Prima dată*, *Nouvelles de Roumanie*, *Rumänien heute*. Este redactor la revista *Dilema veche*.

I

Fals jurnal de jogging

Corpul e singurul meu animal de companie.

Îl îngrijesc, îl hrănesc, dar încă n-am ajuns să-i vorbesc.

O prietenă din Canada mi-a zis de curând că ea poate.

Am invidiat-o sincer, mai ales că m-am hotărât să las dracului toate scuzele din lume şi să încep să alerg.

Obiceiul ăla nesuferit care te scoate din casă pe orice vreme.

Uşor, uşor o să mă transform într-una dintre siluetele prelungi care trec pe lângă tine pe stradă şi tu te fereşti în

mod instinctiv (*spun asta pentru că mi s-a întâmplat şi mie de câteva ori în ultimul timp*).

N-o fac pentru că m-am îngrăşat peste măsură, deşi puțin mai pufoasă decât în anii trecuți tot sunt.

Cel mai tare a râs de mine C. când i-am povestit că mi-am pus în cap să alerg în fiecare zi în parcul de lângă casă:

— Parcă erai ciufută dimineața. Nu te prea văd mărşăluind dar... Cri-za-tă, ăsta e cuvântul potrivit. Poate n-ar fi rău să vorbeşti cu un psihoterapeut. Se poartă. Unii nu ies uşor din asta. O să mă gândesc pentru tine şi la un suport de băut cafea în timp ce alergi, nu crezi că ți-ar prinde bine?

Mi-a recomandat un psihoterapeut, mi-a oferit şi numărul lui de telefon:

— E un tip drăguț, o să vezi, o să-ți placă. Să-i spui că vii din partea mea... Şi, *good luck*, dragă!

Nu-mi venea să cred că niciunul dintre prietenii mei nu mă întrebase simplu: „Hei, cum eşti, ți s-a întâmplat, eşti OK?”.

Toți aveau păreri despre cum să mă tratez şi voiau să mi le împărtăşească.

Mă plăceau mai mult când ne vedeam serile la bere şi povesteam chestii şi râdeam în hohote de cum a fost faza aia sau cealaltă.

Atunci cuvintele noastre umpleau lumea, trăiam unul pentru celălalt şi nu mai voiam să plecăm niciodată acasă. Şi asta pentru că ştiam atât de bine ce ne aşteaptă acolo: nişte cearcăne desenate artistic şi singurătatea caserolelor de plastic împrăştiate peste tot prin bucătăriile noastre.

Ar fi fost atât de simplu să le spun că nu mai vreau.

Că nu mai pot să o duc aşa până la capăt.

— Te roog, pune o frunzuliță la pomul meu!

Îmi scrie C. pe mess şi las totul baltă. Intru în jocul de pe internet cu grădina care se stufoşeşte în fiecare zi dacă ai grijă de ea.

E clar, trec prin faza în care descifrez peste tot mesaje:

Uf, de grădina mea s-a cam ales praful!

— Salvează-te cât mai poți sau cere ajutor! Asta mi-a rămas în urechi tot de la C.

Tot el mă extrage ca pe-o măsea stricată din visare.

Îmi trimite un link cu un articol din *New York Magazine*:

— Ştii povestea ăstora?

— Habar n-am, îi răspund.

— Uită-te, n-o să-ți vină să crezi...

Sunt doi artişti, Theresa Duncan şi Jeremy Blake, cu o viață mai ceva ca o reclamă la fericire. S-au sinucis la scurt timp unul după celălalt.

Mă uit la poza lor şi mă hipnotizează.

Sunt atât de *glam* şi de trişti. Caut şi citesc tot felul de lucruri care s-au scris despre ei. Într-unul dintre articole prietenii lor se întreabă pe rând:

De ce tocmai ei? Aveau o casă cu o grădină minunată, unde petreceam până în zori: cu muzică bună, băuturi fine, discuții mai mult decât interesante... Iar blogul Theresei avea un succes nebun şi o arăta în toată splendoarea ei: vibrantă şi policulturală etc.

Mai spun cunoscuții lor că în ultima vreme deveniseră obsedați de o conspirație scientologică. Asta pare să fi fost singura fisură în existența lor perfectă.

Într-o seară, Theresa a înghițit multe pastile cu whisky. După o săptămână, Jeremy s-a dus la ocean, s-a dezbrăcat, şi-a aranjat frumos hainele, le-a pus unele peste altele şi nu s-a mai întors niciodată. Ce simplă e, în fond, povestea lor.

Dar, oricât de tare aş vrea, încă nu reuşesc să mă dezlipesc de personajele ei.

Pentru moment, nu am nimic mai bun de făcut şi sap în continuare după informații despre Theresa Duncan şi Jeremy Blake.

Pe care dintre prietenii mei l-ar impresiona povestea lor? Trimit linkul la câțiva dintre cei din lista mea de mess, dar n-am niciun feedback. Oamenii muncesc la ora asta sau

pleacă să mănânce aceleaşi chestii la cârciumile de lângă birou.

Mă mulțumesc cu cei care scriu pe blogul Theresei. Toți sunt neconsolați şi trişti. Citesc toate post-urile şi, când închid ochii, mi se pare brusc că înțeleg.

Theresa sunt eu. M-am contaminat cu suficiente detalii şi pot să intru în pielea ei. Refac traseul, plec spre dormitor, hotărâtă să termin să mai trăiesc pentru alții.

Whisky-ul e aspru când iei prima înghițitură. Papilele gustative se înfioară, după aia recunosc gustul. Şi amorțesc.

Jeremy a rămas în livingul tapetat cu cărți şi albume de artă. Stă cu laptopul Mac din aluminiu în brațe.

Are nişte lucruri importante de terminat pentru a doua zi. Sunt goală pe dinăuntru, nu mai am mațe sau dorințe.

Pur şi simplu urc nişte scări la care nu sunt atentă pentru că le cunosc bine. E ultima dată când o fac şi nu-mi pare rău. Şi-n seara asta au fost oameni mulți pe la noi.

Am făcut conversație. Am bârfit. Ne-am amuzat de ce mai scriu criticii despre ultimele tendințe în artă. Despre proiectele noastre. Ne-am făcut planuri pentru anul viitor.

Acum e târziu şi totul se va termina foarte repede.

Nici farfuriile şi paharele nu mai trebuie spălate.

Stop game!

Nu mai vreau să fiu Theresa nicio clipă. Trebuie să plec cât mai repede. Dar mă împiedic de tot felul de obiecte strânse de ei într-o viață. Mă doare un picior şi bezna din casă e apăsătoare. De afară intră prea puțină lumină. Nu ştiu unde sunt nenorocitele alea de întrerupătoare. Mângâi nişte pereți străini şi las nişte amprente uleioase. Urme neidentificate. Mirosurile lor îmi sunt complet străine.

Asta nu luasem în calcul.

Dibuiesc o veioză şi o aprind. Întunericul devine lăptos şi mă pot, în sfârşit, aşeza pe un colț de canapea.

Îmi trag sufletul şi mă uit prin încăperea uriaşă. Încă nu s-a întâmplat nimic. Arată ca orice loc în care s-a stat până târziu în noapte şi s-a chefuit. Sunt pahare şi farfurii peste tot. Şi multe flori colorate, în vase înalte de sticlă. Şi resturi de mâncare. Şi sticle băute pe jumătate sau doar începute.

Pe un scaun sunt aruncate nişte haine, nu-mi dau seama dacă ale ei sau ale lui. Nici nu contează.

Seara s-a terminat şi gazdele s-au retras în dormitorul de sus. Doar dintr-o întâmplare am ajuns în salonul lor.

Sunt sigură că, dacă m-ar descoperi, mi-ar vorbi frumos şi ne-am împrieteni. Probabil că m-ar invita să rămân până a

doua zi, când o vor lua de la capăt, vor organiza o altă petrecere şi vor primi alți musafiri...

Îmi masez talpa piciorului în timp ce Theresa visează ce va face Jeremy peste foarte puțin timp. Se gândeşte la el, la seara asta perfectă dintr-un şir lung de seri la fel de perfecte.

Am picioarele de apă şi nu reuşesc să mă ridic.

Capul îmi bubuie. E timpul să plec mai departe. Şi cât mai repede, până nu se întâmplă nimic grav.

Ştiu, visul Theresei se complică. Devine din ce în ce mai arborescent şi mai extravagant. O istorie a artei în miniatură. Când ajunge la suprarealism, fixez uşa, fac un salt acrobatic, parcurg cei aproape 100 de metri ai încăperii într-o secundă şi dispar. O închid încet după mine. Niciun scârțâit. Doar o linişte de plută. Nu m-a descoperit nimeni, aşa că o să-i pot vizita pe prietenii mei necunoscuți şi bine conservați în patul lor imens, în care pot să se lăfăie cât vor şi nu se întâlnesc.

C. mă ia din nou peste picior şi-mi prinde bine:

— La tine alergatul ăsta e ceva metafizic? Să mor dacă te înțeleg. Ce dracu' faci toată ziua?

Nu-i spun că oasele mele de femeie încă tânără scârțâie. Dacă se vor împrăştia prin casă, cine va veni să le numere şi să le strângă?

Şi nici că mă simt vinovată pentru fiecare dintre orele astea pe care le topesc într-o cocă informă şi când nu fac decât să mă fâțâi de colo până colo. Ajung să nu-mi mai dau seama prea bine când se întunecă sau dacă s-a făcut deja dimineață.

Ştiu că aş putea să stau la cutie până la sfârşit. Fără să-mi pese de niciun trend, de nicio pereche de pantofi drăguți, expuşi într-o vitrină luminoasă. Dacă mi i-aş cumpăra, m-aş învârti, oricum, într-un cerc din ce în ce mai îngust.

Are şi C. dreptatea lui. Ce fac eu în timpul ăsta, când oamenii de vârsta mea au „probleme serioase”?

Răspund ca la carte:

Încerc să mă lămuresc în ce etapă a vieții mele mă aflu, ce s-a schimbat şi ce a rămas înțepenit, congelat.

— Eşti mulțumit?

Îmi trimite un emoticon jimbat. Mă fac că nu înțeleg şi continui cu şi mai mare aplomb.

— Îmi văd de viața mea, mă instalez în căsuța „30 plus” şi gonesc pe şosea cu puterea celor 170 de cai despre care am vorbit mult şi aplicat.

N-am ajuns la niciun rezultat. Dar ne purtăm ca şi când drumul ăsta prin noapte nu se va termina niciodată.

Descrierea noastră o să ți se pară simplă şi banală: un cuplu de oameni tineri, care se privesc şi nu ştiu ce-şi doresc.

Poate o maşină mai puternică ar fi o soluție elegantă şi sigură. Şi ceilalți participanți la trafic dau din cap la unison...

Da, da, aveți perfectă dreptate!

Profilul rotund şi muşchii feței încordați ai băiatului de lângă mine mă fac să mă gândesc că a avut în cap o fabrică de avioane. Acum ce i-a mai rămas? Apasă pe accelerație şi schimbă viteza doar când acul turometrului a ajuns la 6.500 de rotații.

„Ce căutăm în cutia asta de tablă, de unde ne-am adunat, de ce nu ne-am despărțit după prima îmbrățişare?"

Mă întrebi degeaba. Memoria mea a păstrat doar faptele de vitejie din perioada aia sinucigaşă, de început de relație.

De exemplu, câteva duşuri reci într-o stațiune înghețată.

O seară în care am înotat în cea mai sulfuroasă apă de pe pământ şi nu vedeam nimic la jumătate de metru.

Nu mai ştiam dacă mai eşti sau ai plecat şi-o să locuiesc toată viața într-un hotel comunist, înghețat şi complet părăsit.

Am tras o spaimă de moarte, dar nu voiam să mă las, dădeam din mâini şi din picioare de parcă la capătul bazinului m-ar fi aşteptat o chestie prețioasă.
Cred că restul oamenilor din apă erau deja putreziți, numai că simțeam o dorință imensă să te conving cât de curajoasă sunt şi că o fată ca mine n-o să mai întâlneşti niciodată.
După un timp, ca şi când fata aia sulfuroasă n-ar fi existat, am scris un text în *Cosmo*, în care îți făceam vraişte perechea de ghete cu care erai încălțat. Despre geacă cred că n-am apucat să spun nicio răutate.

— Ei, n-a fost chiar aşa, las-o baltă!
— Te contrazic, mă întorc la noaptea despre care povestesc sfătoasă în articol. Silueta mea, văzută din spate, pare dizgrațioasă.
Merg repede şi destul de zgribulită. Uşor abulică, deşi cunosc bine drumul şi mă pot încă ascunde în o mie de cotloane.
Paltonul s-a scămoşat de când am plecat, iar bascul desuet s-a lăsat prea mult într-o parte.
O femeie înaltă şi blondă mă aşteaptă cu televizorul deschis. Bocancii mei de funingine scârțâie.
Te chem şi vii după mine.

După aia povestea merge singură. Ca unsă.
„Puțină căldură, doar atât, fără niciun plan, fără nicio promisiune.”
Dormim de-atunci în acelaşi pat şi mirosul de somn devine din când în când lipicios, matur, greţos şi nu mai vreau să plec nicăieri.
Dacă mă ridic, risipesc căldură, mă întâlnesc cu oameni care au pierdut deja un iubit, o iubită sau îi tot caută şi nu i-au găsit.
Nu ştiu ce să le povestesc, nu m-am hotărât încă.

În ce categorie crezi că mă încadrez?
Oameni trecuți de 30 de ani... Nişte mutanți. Muncesc, aşteaptă copii, se plimbă, încep să numere câte concedii mai au de planificat şi pe unde. Fac poze, dau telefoane, scriu e-mailuri în draci. Atât de branşați că mi se rupe inima.
Ce program ai azi?
Ca de obicei, nu fac mare lucru. Mă încurc în detalii. De dimineață am stat mult în oglindă pentru că nu mi-a venit să cred că m-am pricopsit cu o bubă asemănătoare cu cea pe care am făcut-o atunci de la apa cu sulf în care am înotat ca o disperată. Mă uitam ca tâmpita la băşicuțele

alea care urcaseră acum sub nas dinspre bărbie şi nu ştiam cu ce să le mai ascund ca să pot ieşi afară la alergat. Până la urmă mi-am zis că, oricum, o să mă mişc mai repede decât oricare dintre oamenii care trec pe lângă mine şi pleacă la serviciu, aşa că n-are niciun rost să mă maschez elaborat.

Ce motive am să mă echipez şi să cobor scările în fugă, când eu, cea adevărată, aştept, de atâția ani, să se fiarbă cafeaua şi să lenevesc pe canapea şi să-mi pierd dimineața în tot felul de imagini neclare.

Tabieturile îmi dau un scop nobil în viață.

Prima înghițitură trebuie să fie caldă, dulceagă şi amețită cu două cutiuțe cu lapte.

Gata. Toată ziua am vorbit despre alții şi în proporție de, să zicem, jumătate din timp, să mor dacă ştiu cine sunt.

Seara, am mai adus cu mine acasă: o poveste de dragoste flendurită, nişte dureri de burtă (despre care mi-a vorbit cineva care locuieşte undeva pe Moşilor), sumarul unei reviste şi vreo 20 de e-mailuri primite/trimise/citite.

A, uitasem de vorbitul la telefon şi de câteva invitații pe la diverse evenimente care nu mă interesează.

Socializăm?

Dacă mă întrebi cu câteva ore înainte, o să-ți spun în cel mai sincer mod că „nu prea cred”. După aia îmi scot

hainele din dulap, le probez, le aranjez pe pat, aşa cum cred că s-ar potrivi şi ar face senzație.

Nu am ceea ce, în limbajul de specialitate, se numeşte „o garderobă”. Nici măcar dispoziție pentru superclişeizata rochie neagră, care cică nici unei femei nu trebuie să-i lipsească.

Mă uit îndelung la momâia din dormitor: are mâini, ciorapi, îi găsesc şi-o curea şi un inel imens, din sticlă verde.

Încerc s-o conving să schimbăm locurile. Hai, du-te tu, în lume, în locul meu şi basta!

Citesc texte despre muzici pe care nu le-am ascultat, cronici despre filme tembele sau glorioase. Mă străduiesc să nu-mi scape nicio diacritică, niciun â din a. În fond, nu asta aşteaptă ceilalți de la mine când ne-ntâlnim?

Ca de obicei, jobul n-are nicio legătură cu ce simt, dar primesc telefoane maimuțărite: „Bună ziua, domnişoara X? Ne-ar face mare plăcere să luați parte la evenimentul nostru care va avea loc... Vă mulțumim şi vă aşteptăm”.

Şi-atunci întorc capul să văd cine câştigă câte o tură de parc în locul meu.

Cele mai disciplinate personaje *ever* rămân prietenii mei. Mereu li se întâmplă câte ceva. Călătoresc prin lume, se întorc, fug de tot felul de chestii, altele îi ajung furioase din urmă.

Sunt aici, mă antrenez şi-i aştept, nu ţin cont de fusul orar, nu mă deranjează că se gândesc să-mi scrie într-un moment bizar, când aici plouă şi e noapte.

Nu venim dintr-un timp indecis, ţinându-ne strâns de mâini, ci ne-am întâlnit de curând.

Găsim o pată de lumină şi ne oprim, stăm de vorbă, zâmbim şi după aia fiecare aleargă spre locul lui.

Îmi vine în minte o chestie absolut cretină, un videoclip indian în care o mulţime de oameni dansează pe acoperişul unui tren care goneşte.

Toţi par apucaţi rău de tot, dar se mişcă într-un fel că uiţi că se află acolo, şi corpurile lor sunt din ce în ce mai contorsionate, mai puternice, mai străine.

Nu ştiu despre ce cântă, dar poate şi lor le-o fi frică. Ca şi nouă.

Pe R., prietena mea din copilărie, am păstrat-o ca pe un semn de carte. Mai vorbim uneori, ne mai hăhăim, dar ne despart o grămadă de lucruri.

Ea a rămas în afara jocului de societate şi nu m-am gândit niciodată cât de nefericită poate fi fata asta, pentru care am suferit cândva şi mi-am făcut o grămadă de nervi.
O mai întreb şi acum ce i-a venit să-mi zică câte o chestie dureroasă.
Ridică din umeri şi râde. Pe sub trăsăturile de demult a mai îmbătrânit şi i-au căzut pleoapele şi nu mai crede că va fi fericită.
N-o mai interesează blabla-ul ăsta nenorocit, cu să-ți cauți perechea, deşi se vede cu tot felul de tipi găsiți pe chat-uri.
Mi-a spus odată:
„Nici nu poți să-ți imaginezi câți oameni singuri sunt pe pământ”.
Şi toată singurătatea adunată de la serviciu, de la textele despre credite, leasinguri, pe care le scrie i s-au împrăştiat pe față. Toxină botulinică gratis!
De curând mi-a amintit că-i place mâncarea de mazăre şi că vrea să mă ocup de „partea asta” când o fi pe patul de moarte.
Mi s-a strâns inima, mi s-a zbârcit ca o bucată de carne de vită pusă-n tigaie la rumenit, dar am reuşit să-i spun o chestie haioasă: „Sper că nici somonul n-o să-ți stea prea tare în gât”.
Apoi am plecat fiecare mai departe.

Casele noastre s-au îndepărtat. Pe ea o aşteaptă aceeaşi pisică albă (pe care o tot trambalează la doctor), pe mine un băiat cu barbă. Am mai ținut minte şi că, în ultima vreme, a ieşit cu un tip dement şi au jucat biliard într-un bar. S-a lăudat apoi că poate să ia pe cineva cu el, într-o excursie de rahat la Paris.

Şi fata asta mişto s-a bucurat. A sperat că după discuții lungi, o va alege pe ea. Şi că, în sfârşit, singurătatea ei se va vindeca, se vor îmbarca amândoi în autocar şi că... După aia mi-a scris ca s-a liniştit şi că a lăsat-o baltă.

Am ajuns să mă grăbesc atât de tare pe stradă, că picioarele o iau la vale, şi-mi văd bascheții cum vor să ajungă la destinație înaintea mea.

N-am timp, mă crizez, bubuitul ăla din stomac mi se ridică până la tâmple. Repet mecanic tot felul de lucruri şi strada se-ntinde ca o peltea.

După aia vine sâmbăta, lenevim în pat cu ochii deschişi şi visăm să mergem la o cafea.

Se schimbă lumina şi parfumul meu a pus deja stăpânire pe oraş.

Picătura aia infimă alunecă de pe gât pe brațe, te ameţeşte atât de tare că ai început să crezi că weekend-urile miros îngrozitor de tare a Carolina Herrera 212 şi se pot cumpăra la flacoane de 30, 60 sau 100 de mililitri.

Nu uita, undeva ne-aşteaptă un oraş întreg de croasanți. Nu va trebui decât să ne oprim, să ne alegem un loc şi să uităm toate tâmpeniile la care ne gândim zilnic. Inclusiv că, poate, va veni un moment când fiecare îşi va dori altceva.

Nu asta se-ntâmplă lângă noi în fiecare zi, cam cu frecvența cu care auzim şi că cineva cunoscut a murit într-un mod atât de stupid, atât de banal?

Şi atunci cine dracu' mai are nevoie de sendvişurile mele? De cele 200 de grame de salam de Sibiu fără coajă pe care le cumpăr de două ori pe săptămână pentru că nu mă duce mintea să încerc altceva?

Aştept înfiorător de calmă să-mi vină rândul la coadă.

Atât de pierdută în spațiu că mă sperii.

Atât de serioasă că mi se face instant greață.

Feliile de şuncă se ridică în aer, plutesc deasupra mea, iar o doamnă cu şorț le prinde şi le îndeasă într-o pungă de plastic. Ajung cu pachetele acasă, îmi las papornițele să cadă pe parchet şi mi se pare că mă învârt în cea mai pură artificialitate: o casă, o maşină, o tonă de poze, câteva vacanțe. Ce-a mai rămas nebifat?

Avem haine spălate pentru mâine, de mâncare pentru dimineață, cafea, lapte, apă minerală, pâine?

Uf, atunci pot să răsuflu în sfârşit uşurată. Pot spune despre mine că m-am integrat în societate. Funcționez perfect şi mă achit perfect şi cu zâmbetul pe buze de toate responsabilitățile.

Nimic nu e prea greu, mi se lungesc mâinile, şi ce dacă? Nu-mi doresc cu adevărat să mănânc decât o felie prăjită de graham, cu brânză şi roşii.

Indiferent de anotimp.

O prostie, ştiu prea bine. Alimentația mea e nesănătoasă, nedisociată, nesofisticată.

Şi ce dacă? Poate e timpul să mă duc din nou la sală, să fac 200 de abdomene legate, cu pauze doar de respirație. Şi să mă simt invidiată de fetele mai plinuțe, care mă vor întreba de când mă antrenez şi cu ce greutăți se face exercițiul cel mai eficient pentru coapse.

Starea confuză de atunci e totuşi atât de departe.

Mă întorc şi fac drumul de la oglindă până în fața geamului mare, fără perdele, din garsoniera de la etajul 7. Încă îmi doresc să scap de camera luminoasă, şubredă, cocoțată atât de sus că nu se mai vedea decât Interul. Încă o zi plină: ne trezim, strângem canapeaua, îngrămădim aşternuturile în dulapul din debara, curățăm parchetul şi degresăm gresia.

Masa din bucătărie, făcută pe comandă, are nevoie de îngrijire şi de un regim special de când a început să semene cu un cocostârc bolnav. Cerul pare că a încăput tot în balconul de deasupra, unde locuieşte o fată care vorbeşte non-stop la telefon.

Când rămân singură mă uit pe fereastră şi încerc să mă agăț de ceva cunoscut. Când nu reuşesc mi se face urât.

Imediat îmi caut mănuşile negre, pufoase, şi cobor la buticul de vizavi să cumpăr nişte sticle cu apă minerală Harghita.

Şi în fiecare seară vânzătoarea cu față dolofană şi buze rujate îmi spunea cât de tare îi plac mănuşile mele. Bucuria ei năvăleşte înfrigurată de după tejghea. Răstoarnă plicurile de zahăr vanilat şi turnul de ciocolate cu rom. În cele din urmă, ajunge la mine şi mă ameţeşte.

Sunt dependentă de vorbele ei, îmi iau plasa de jos şi brusc mi se pare uşoară.

Ce fac, ce vreau, ce aştept?

Să se termine încă o zi şi mă întind perfect dreaptă în pat.

Sala de fitness e la doi paşi. La cel mai mic semn de tristeţe traversez strada în fugă şi mă antrenez.

Mă las prinsă de cele o sută de oglinzi. Abdomenul meu reacționează mai bine decât aş fi crezut la seriile repetate de exerciții şi, uite, a căpătat şi definiție. Pachețele

caligrafice mi se lăfăie acum pe burtă. Le număr şi mă gândesc că, poate, odată cu suplețea o să vină şi fericirea.
Nu asta ți-ai imaginat de fiecare dată când te-ai apucat să mănânci sănătos, de un nou program de gimnastică sau de alergat de nebună prin parcuri?
Încă râvnesc la nişte coapse care să nu se atingă, la nişte pantaloni perfect mulați şi lucioşi.

Gata, încă cinci ture de oraş, atât mai ai de alergat
cu bicicleta neagră care nu se clinteşte
nici măcar un milimetru
de pe parchetul laminat.

Există câteva întâmplări în viața mea pe care le car în spate. Oricât de mult timp ar fi trecut n-am scăpat de ele. Îmi sar în față. Se insinuează în visele mele de dimineață. Deschid ochii şi, gata, iar le-am adus la suprafață.
Locuiesc în aceeaşi casă cu tot felul de oameni pe care i-am cunoscut demult. Nu mai ştiu cum să mă port cu ei, prea multă familiaritate ar părea deplasată. Poate mai potrivită ar fi o răceală politicoasă.
Ştiu prea bine, au existat nişte momente în care n-am fost nişte străini unii pentru alții. Ne-am atins, am vorbit, am

văzut aceleaşi lucruri pe fereastră. Asta mă şi derutează când „fantomele” îmi sar în faţă.

Le spun cât pot eu de frumos: „Dragelor, în tot timpul ăsta am fugit unii de alţii, cu paşi din ce în ce mai mari şi mai nesiguri, ne-am repetat că n-are rost să ne mai întâlnim, acum ce facem, o luăm de la capăt?”.

Adunătura aia de capete mă aprobă fără să zică niciun cuvânt.

Fac câţiva paşi şi ajung lângă un bărbat, care stă întins într-un pat dublu, de hotel. E îmbrăcat într-un costum maron-roşcat şi are pantofi eleganţi şi lustruiţi. I s-a desfăcut un şiret.

Îl iau de mână. Nu e agitat, dar simt nevoia să-l liniştesc. Degetele ni se-ntâlnesc, se recunosc, se încâlcesc mai mult de o secundă. Mă întind lângă el şi aştept. Afară începe să ningă întâi cu fulgi mici, după aia cu bulgări. Îl strâng de mână până când unghiile mele pătrate îi ajung la os.

De foarte departe îmi zâmbeşte şi se uită la mine.

— Mi-e al dracului de frig, doar atât reuşesc să articulez.

Mă ia în braţe, mă acoperă ca o cloşcă, dar nu zice în continuare nimic.

— Vreau să ştiu ce ni s-a întâmplat, de ce am intrat în camera asta şi ne-am închis pe dinăuntru. Suntem morţi?

— Poate tu mai mult decât mine, îi spun râzând. Dar nu mă aude. Nu recunosc nimic din ce văd pe geam.

Într-un sfârşit, murmură:

— A început să ningă şi asta e de ajuns. De asta am venit aici.

Au început să ne caute urmele abia când zăpada s-a topit şi oraşul acela străin şi îndepărtat a fost năpădit de scalpuri negre şi tinere.

Dau la o parte draperiile care tot cad peste amorurile mele tinere. Mi se par atât de râncede. De contrafăcute. Nici nu mai sunt sigură dacă le-am trăit eu sau doar mi le-a povestit cineva.

Uite, un cort apare de nicăieri pe nisipul unei plaje. Un băiat lungan sare de pe un picior pe altul. Râde zgomotos cu un grup de prieteni. Stau aplecaţi şi par că fac şanţuri de apărare pentru castelul proaspăt ridicat. Când vine spre mine, văd că ţine în mână un castron aburind.

— Draga mea, azi am gătit mâncare de cartofi pentru tine!

Îi mulţumesc şi încep să mănânc. Îmi arde cerul gurii, dar nu mă opresc. Tocana asta e o aventură de-o vară la malul mării. Nesiguranţa lui şi frica mea se pun pe acelaşi ţăruş şi se coc îndelung la un foc de tabără. Dormim sub cerul liber şi stelele alea demente, care stau ciorchine, ne pot sufoca oricând.

Rezistăm eroic şi dragostea noastră tălâmbă, din sezonul vară-toamnă, trece prin cel mai performant material impermeabil din care ne sunt confecționate hainele.

Acum sunt aici, îmi trag scaunul şi mă aşez la o masă. Comand o cafea şi, gata, seara de-atunci am făcut-o dimineață.

Dacă întârzii înseamnă că nu s-a schimbat nimic. Suntem tot noi. Te aştept. Iar când vei veni, cuvintele se vor aşeza între noi ca nişte pisici enorme şi blânde.

„Ce mai faci? Eşti bine?”

Nu mă privi aşa. În timpul în care ne-am pierdut unul de altul am făcut o grămadă de lucruri. Am citit, am văzut filme, a vorbit gura fără mine şi am tot tras de carapacea în care m-ai lăsat. N-a pocnit, dar fisurile ei au crescut în fiecare zi. Întâi cât un bob de orez, după aia cât un ochi de Bill (cel mai mare şi mai negru câine de pe pământ).

Uite, acum pot să-mi mişc mâinile şi să gesticulez, dar nu văd nimic.

C. m-a întrebat într-o seară:

— Ce crezi că visează orbii?

N-am ştiut ce să-i răspund. Întunericul băltea între noi, fusese o zi dintr-aia lungă când ne lăsaserăm pe scaunele butucănoase de la cârciuma ‘80. Nu mai voiam să plecăm de frică să nu stricăm toată ordinea tâmpită a lumii în

care nişte oameni de 30 şi ceva de ani se întorc acasă, mulțumiți şi cu burțile pline, după ce au luat cina în oraş. O seară animată şi agreabilă, nu?

Şi multe bilete de avion care pluteau în dezordine pe deasupra capetelor noastre. N-aş şti să spun ce destinație urma la rând.

Îmi amintesc doar că am râs mult în seara aia, am bătut câmpii. Zgomotul unor uşi închise simultan m-a făcut să cred că aş putea să visez foarte bine şi voci, multe voci, până la epuizare, până la finiş.

Mă mişc de atunci printre oameni cunoscuți, care vor tot felul de lucruri. Îmi arată pliante colorate cu locuri pe unde şi-au propus să ajungă.

Îi ascult, dau din cap şi le spun că-i invidiez pentru luminile verzi din nu ştiu ce fiord îndepărtat.

„Vânătoarea boreală", aşa se numeşte cea mai poetică dintre excursiile posibile. E ca şi când cineva s-ar juca cu un laser pe cer şi ne-ar trimite semnale luminoase, confuze.

Trebuie neapărat să ajungem şi noi acolo. Să vedem ce ne prezic astrele, ce ne aşteaptă după măreața proiecție.

Ne vom pierde liniştea ca-n *Caché*-ul lui Haneke, treptat, fără să ne dăm prea bine seama. Exact când ne cuibăriserăm mai bine în căsuța „30 plus", ni se va

reevalua situația. Metodic, după nişte indici statistici foarte clari.

Vom minți în primă fază, cum că avem acte, cu tot cu domiciliu stabil sau viză de flotant.

Spaima ne va ieşi prin piele, mirositoare şi trădătoare, iar noi, cei mai buni dintre cetățenii acestei vârste, vom fi invitați să eliberăm locul.

„Alții la rând... Vă mulțumim pentru înțelegere!”

Nu pot să fac nimic să schimb situația.

Pentru moment, îmi flutur fusta mov, cu paiete, pe cel mai frumos şi mai aglomerat bulevard.

Traversez la Romană, de fapt, nu mă mişc, m-am aşezat în poza făcută de tine, la Liubliana, la un semafor. Nu eşti aici să mă vezi, probabil vorbeşti extrem de serios la telefon şi mergi repede şi apăsat.

O mie de ture pe zi şi parchetul scârțâie, se toceşte de la drumurile astea dezordonate, nervoase.

Culorile s-au schimbat. Roşu-verde-roşu-verde de nu ştiu câte ori. Încerc să-mi reglez respirația. Să mă agăț de o poşetă şicoasă şi, gata, să trec odată nenorocita asta de stradă.

După aia va veni alt semafor, altă haltă, altă buclă de timp văruit şi nelocuit.

Mă voi îmblânzi, o să vezi.

O să mă opresc direct acasă.
Până te-ntorci, o să pot conversa fără probleme, depinde doar de tine ce temă alegi.

„Spre ce ne îndreptăm? Cum arată următorul dans?”
Ai răbdare, o să vezi. Ne vom învârti printre scaune înalte de bar şi ne vom lipi unul de celălalt, până când stropii de sudoare o să-i orbească pe cei din jur.
O să le cadă în drafturile de bere şi ei o să bea mai departe şi nici n-o să aibă habar de ce li s-au umplut paharele la loc.
Şi atunci o să simt, probabil, nevoia să le spun:
„Vi se pare, vi se pare, nimic din ce vedeți nu e adevărat!”.
Exact cu fața aia idioată a mea pe care o ştii atât de bine: jumate tristă, jumate intelectuală şi peste măsură de alungită.
Mă mişc haotic, compulsiv.
Cineva a măcinat o tonă de cafea şi negreala ei e mai puternică decât orice *playlist* cu muzică de dans adevărată.
Hainele ni se dizolvă, dar nu vedem nimic.
Cu ultimele rămăşițe de lumină venite de afară încerc să disting mutrele din tablourile de pe perete: nişte greci

graşi, simpatici, cu mustață, de pe la începutul secolului trecut.

În timpul ăsta, ne maimuțărim pe ring, în fața lor, şi nu ne pasă decât de ce melodie vine la rând.

Când m-am adunat de pe drumuri, am adus cu mine un fel de surescitare cochetă, absurdă. Stau în casă şi îi vorbesc cu voce tare pisicii. Se uită la mine cu nişte ochi saşii şi-ar trebui să mă umfle râsul.

Dar continui să-i spun că nu mai am vârstă şi că mă mişc, de fapt, într-un 3D animat prost.

Toate lucrurile pe care credeam că nu pot să le fac mă pândesc din umbră. Deschid o uşă, mă uit cum e înăuntru şi vreau să mă retrag.

Nu-mi mai place întunericul, brusc mi se pare prea aglomerat totul: prea multe obiecte, prea multe poveşti şleampete, desperecheate ca nişte şosete.

Aici e o prietenă supărată care nu-mi mai răspunde la telefon.

În alt colț, cineva care m-a uitat complet şi nici dacă i-aş băga degetele în ochi nu şi-ar mai aminti de mine.

Recunosc un gest de „la revedere” făcut cu mâna.

Vreau să-l păstrez. E verde-crud şi seamănă atât de bine cu un breloc cumpărat într-un compartiment de tren, într-o noapte.

De ce nu reuşesc să-i întreb pe oamenii apropiați ce simt şi de ce ne-am îndepărtat?
Nici unde au aruncat toată tandrețea aia tulbure în care ne afundaserăm împreună.
Ce-am pus în locul ei, ce am făcut cu pământurile cleioase şi moi?

Respiră adânc! E mult mai bine să te gândeşti că n-ai pierdut nimic pe drum!
Când am început să alerg, lumea s-a transformat într-o bucată de tapet. Am luat-o cu mine, o țin sub braț şi-o s-o lipesc doar atunci când mă opresc şi mi-e bine.

Zile sparte în mii de drumuri, figuri de oameni care mi se combină. Le vorbesc şi aştept să-mi spună cât de tare s-au plictisit să m-audă. Să schimbăm tot – facturile de telefon, cărțile, filmele, certurile alea din vis când mi se pare că am dreptate şi că argumentele mele sunt infailibile.
Probez nişte blugi şi vreau să mi-i cumpăr doar pentru că simt nevoia să descopăr ceva nou la mine.
De prea mult timp m-am retras sub un breton când prea lung, când franjurat şi strâmb, imposibil de corectat.
Degeaba-mi verific cu religiozitate e-mailul, cine dracu' să-mi scrie lucruri adevărate?

În fiecare zi îmi construiesc o realitate-cuib în care nu se pot întâmpla nenorociri.
Doar tristeţile cresc puţin câte puţin, nu ştiu unde duc şi nici câţi centimetri vor ajunge să aibă până la sfârşit.
Nişte tenii uriaşe, rozalii, care ne devorează în linişte, fără să auzim cum ne trosnesc oasele sau cum ni se topesc spaimele.
Mâinile perfecte, la care visează cineva de la etajul inferior, mă găsesc, mă cuprind şi mă strâng până îmi pierd răsuflarea.
Corpul mi se subţiază cu viteza luminii.
În noaptea în care am intrat n-am mai găsit nimic, nici urmă de carcase de poveşti pe care să le şurubăresc.
Am stat ore în şir la pândă şi cearşaful lila, satinat, mă absorbea cu un foşnet pervers.
Mi-am pierdut echilibrul când cărţile mele începute s-au răsfoit singure şi semnele s-au topit fără urmă.
Sute de pagini au căptuşit fundătura, vorbele de peste zi s-au îndepărtat şi mi-am lipit spatele meu dureros de pereţii calzi ca nişte cozonaci.
Când am ajuns la finiş, terminasem cărţile şi nu-mi aminteam decât că, atunci când o să se facă dimineaţă, voi avea pe noptieră nişte cotoare de câteva mii de pagini, inutile, la care să mă uit cu părere de rău.

Telefoanele încă zbârnâie. Nu spunem mare lucru, dar vorbim, vorbim fără încetare despre toate tâmpeniile.

Am nevoie de căptuşeala lor fonică, de camera asta suspendată, în care nu mi se face prea des frică.

Pe mess cuvintele țâşnesc brusc, îmi scot ochii, mă întorc de pe-o parte pe alta şi nu reuşesc să le şterg.

Primesc lecții de viață, trebuie să fiu mai deschisă, să dărâm zidul pe care mi l-am aşezat în față.

M-am întors de unde am plecat, am nimerit pe aceeaşi scenă scârțâitoare, mâncată de carii, unde ar fi trebuit să recit un text scris mai demult. Stările mele de-atunci şi de-acum rimează atât de pervers.

Îmi vine să zic: „Cât de frumos! Câtă sinceritate ambalată! Şi ce piruete mai faci câteodată!”.

La ce mi-au folosit? Toate s-au dus pe apa sâmbetei şi mă învârt în acelaşi cerc tâmpit şi, periodic, dezgrop cu fetele din viața mea aceleaşi discuții.

Fețele noastre sunt pe rând surâzătoare şi descompuse. Ne încruntăm şi ne ies chestii otrăvite din gură.

Ne înghițim una pe alta, întregi, exact cu ce suntem îmbrăcate: cu blugi, cizme şi pulovere colorate de la Zara.

După aia stăm țepene, când o să deschidem gurile o să ne izbească tot mirosurile noastre stătute, fermentate.

Vulnerabilitatea e ca o răceală cu febră mare.

Mă face întâi să alunec. Încerc disperată să mă prind de un cuvânt, de o amintire în care sunt veselă şi țopăi nefiresc de mult.
După aia va urma anotimpul cel mai lung, în care n-o să-mi mai doresc mare lucru.
Mai alerg doar ca să scap de lucrurile pe care le-am aflat despre mine. Încă un an din care am păstrat doar câteva urme de mascara, alungite, diforme.

Eşti deprimată, e timpul pentru încă o tură de parc!

Când m-am întors de la alergat am făcut curat în casă.
Lucrurile de care sunt înconjurată par nişte momâi docile şi plictisite de viață.
Mi-ar fi plăcut să fi putut păstra toate hainele pe care le-am purtat vreodată. Un muzeu de felul ăsta ar spune multe despre mine. Toate încercările prin care am trecut, modele, combinațiile, au în ele ceva trist şi extrem de caraghios.
Eu, foarte tânără, tunsă bross şi cu ceafa rasă, zâmbesc dintr-o poză făcută în parc.

Sunt îmbrăcată cu o bluză de trening albă, cu dungi groase, roz, largă la gât şi mă chinuiesc să zâmbesc. Mă

sprijin de un zid zgrunțuros. Încă mă simt bine în pielea mea de adolescentă. Apoi, nişte haine incerte m-au luat pe sus şi m-au târât până aici.

Nu m-am împotrivit deloc, n-am protestat nicio secundă. Acum îndes cu furie nişte saci negri, imenşi. Şi mă trec toate apele şi habar n-am la ce m-oi fi gândit când le-am cumpărat şi-am venit fericită cu pungile foşnitoare acasă. Nu reuşesc să reconstitui drumul de la magazinele ticsite de haine până în fața intrărilor în nişte apartamente impersonale.

E cât se poate de clar, îmi scapă ceva esențial. Cu ce se potrivea eşarfa asta, dar bluza mov, dar pantalonii în carouri cu ce-i purtam?

Cele câteva lucruri de care mai am nevoie se găsesc în acelaşi dulap. Şi se împuținează de la o zi la alta.

Dacă nu te-ai şi ataşat de echipamentul de jogging, totul e în zadar.

N-am obosit, încă mai caut informații despre cum trebuie să-mi reglez respirația ca să pot alerga din ce în ce mai mult în fiecare zi. Care adidaşi sunt mai buni? Dar materialul cel mai eficient?

De prea multă vreme lâncezesc. Bătrânețea se trezeşte odată cu mine dimineața şi ne învârtim ca două zălude prin casă şi bem cafele negre şi groase din căni din ce în ce mai mari. Abia după aia pot să-mi văd liniştită de viață. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că la 34 de ani lumea se vede atât de blurată.

C. crede, ca de obicei, că exagerez. Când am deschis computerul am găsit un mesaj de la el:

„Hei, ce faci toată ziua, madame? Stai cu ochii beliți pe tavan, te-ai aruncat pe fereastră, ți-ai tăiat venele într-o cadă plină de spumă de baie şi săruri aromate? Mă scoți din sărite, să mor eu".

Cuvintele lui mă ajung din urmă. Se strecoară între colțul gurii mele adormite şi ureche.

Nu le pasă de clădirile înalte, de trotuarele desfundate pe care se întorc clătinându-se ultimii cheflii.

Închid ochii şi o iau la fugă.

În somn prind viteză şi mă mişc din ce în ce mai repede.

De unde a venit mirosul ăsta exploziv şi grețos de 40 –?

Mai e atât de puțin până se face dimineață. Îl recunosc şi-l adulmec. Carieră combinată cu fericire conjugală, copil mic, cură de slăbire postnatală, căutat un apartament mai mare, aici şi acum, ca într-o reclamă la o marcă celebră pentru o cremă de mâini.

Atunci vom fi destul de mulți. Neapărat într-un loc cald şi cu mare. Printre picioarele noastre se vor încurca nişte copii zâmbitori. Ne vom descălța, ne vom sufleca pantalonii şi vom căuta scoici.

N-o să ai cum să nu ne recunoşti. O să te opreşti şi o să ne priveşti minute în şir.

Mâinile noastre întinse vor fi un spectacol. Fericirea ni se va scurge încet, picătură cu picătură, prin ligamentele subțiri ale degetelor de la picioare.

La fel de sigur e şi că o să ți se facă frică atunci când o să ne priveşti.

N-o să rămânem mult timp în acelaşi loc. O să fim mulțumiți dacă o să mai putem trece măcar din când în când pe acolo, ca printr-un oraş în care ne-am petrecut cea mai lungă vară.

Dintre noi toți se detaşează un cuplu perfect, zărit într-o după-amiază la PortoroŁ. Mi-i amintesc perfect. Nu-mi puteam lua ochii de la ei, păreau desprinşi de pe coperta revistei *Prevention*.

Pantofii ei roşii lasă un sunet ascuțit pe pavajul din piatră. Îşi priveşte copilul care mai are foarte puțin şi o să adoarmă, cu capul pe umărul tatălui.

Şi noi, şi ei ne aflăm pe o peninsulă, înconjurați de mare. Şi miroase ca la sfârşitul lumii, a ziduri vechi, mucegăite.

Necunoscutul acela înalt, îmbrăcat într-o cămaşă bleu şi în blugi Levi's se încăpățânează să-i facă o poză soției sale. O roagă insistent să stea nemişcată şi să se uite la el:

— Nu e bine, iubito, încă doi paşi spre dreapta, puțin mai aproape de scară, aşa... Hei, mami, parcă am merita şi noi un zâmbet, ceva.

Ea se tot scuză. La început în şoaptă. După aceea, cu o voce disperată şi gâtuită.

— Nu acum. Hai să plecăm de aici, dragul meu. Un popor de oameni în vârstă ne pândeşte de după fiecare colț de stradă. Doamne, parcă ar fi avut o mie de ochi.

Ea tot încearcă să-i spună bărbatului că nu se simte în siguranță, dar el insistă:

— Hei, nu e nimeni pe strada asta, ce ți s-a întâmplat, dragă?

Îşi alege unghiurile cele mai bune pentru fotografii, îi vorbeşte despre proporții, despre lipsa de lumină cu care se confruntă locatarii.

Ea l-a luat de mână şi i-a zis doar atât:

— Să ne grăbim. Nu mai avem prea mult timp!

Atunci a izbucnit:

— Poate îmi spui totuşi ce dracu' se întâmplă cu tine!

Ea s-a făcut că nu-l aude şi i-a legat copilului şireturile de la adidaşi.

De ce nu i-o fi spus că i s-a făcut frică?

Ca noi toți, a ajuns într-un loc frumos, dar nu mai are chef de nimic. I-a intrat un miros insuportabil de bătrânețe în nări şi orice ar face îl simte acolo, cuibărit bine.

Se combină cu mirosul de spaghetti de la prânz, cu peştele la grătar, cu aroma de vin alb, sec.

Dacă trage aer în piept, îl poate depista şi la el, printre miresmele fine de tutun amestecate cu câteva picături de after shave.

Zeci de ochi creponați ne-au fugărit de atunci peste tot: pe terasele unde se mănâncă înghețată, când ne-am întins pe şezlongurile de plastic înşirate pe malul mării, la piscină, în jacuzzi, în gări, aeroporturi, biblioteci şi porturi.

Nu vedeam altceva în ei decât ură amestecată cu batjocură.

Şi eu, şi femeia aceea necunoscută cu pantofi roşii suntem la fel de răvăşite.

Surori de cruce cu fricile noastre care, peste foarte puțin timp, vor invada lumea.

II

E timpul pentru o mişcare organizată!

Trecem unii pe lângă alții. Aleile se îngustează sau se dilată doar în funcție de stările noastre de spirit.

Nu ne întâlnim în fiecare zi, dar ne zărim din ce în ce mai des.

Ne studiem.

Fiecare îşi imaginează despre celălalt tot felul de scenarii.

Picioarele noastre antrenate calcă aceleaşi umbre ale copacilor. Când privesc în sus, bucata de cer pare dureros de aproape.

Fac progrese în fiecare zi.

Oare ei ce fel de muzici şi-au pus în *playlist*-ul pe care-l ascultă când aleargă?

Se simte în aer că suntem motivaţi, că nu ne lăsăm, că atunci când ne vom întoarce la casele noastre, cu nişte pete prelungi de transpiraţie pe spate, totul ar putea fi un pic mai uşor.

Oriunde, în orice parc din lumea asta, nişte oameni aleargă. Dimineaţa, la prânz şi seara.

Sunt o părticică din acest cârd de nelinişţiţi.

Arătăm aproximativ la fel şi ne mişcăm picioarele în acelaşi ritm.

Paşii din Lisabona rimează cu cei de la New York.

Cei din Le Jardin de Luxembourg cu cei din Parcul Ioanid.

Cei mai mulţi suntem prevăzuţi cu iPod-uri şi căşti pentru că nu vrem să rămânem singuri prea mult.

Vom trăi, probabil, mai mult şi mai sănătos decât cei care tocmai au trecut pe lângă noi. Ne-au privit lung şi, eventual, şi-au aprins o ţigară.

Mă grăbesc. Ne grăbim. Nimic nu mai seamănă cu ce-am simţit în urmă cu o sută de metri.

Fiecare muşchi solicitat reacţionează. Nu trebuie să uit niciun minut: cu cât îi stresezi mai mult şi mai aplicat, cu atât se vor vedea mai bine rezultatele.

Febra de la alergat nu seamănă cu nimic. Poţi să faci sute de abdomene şi să ridici tone de greutăţi, corpul nu doare la fel de la efort. Şi nu scoate aceleaşi sunete ascuţite, prelungi, pe care le simt când mă întind seara în pat.

Ce să le spun iubitului meu, prietenelor mele?

Că singura oră importantă din zi e cea în care îmi iau picioarele la spinare şi tot ce-am trăit până acum pare mai palpitant ca niciodată?

Dacă zăresc oameni de demult, din altă viaţă, îmi întorc capul. N-am chef de conversaţie, nici de dat explicaţii.

Singurul lucru important pe care îl fac deocamdată e încă o tură de parc.

În fiecare zi alta.

Nu mai ştiu de unde vin, ce mă aşteaptă acasă sau dacă timpul ăsta nu e cumva o bucată de carton decupată dintr-un desen mai complicat, mai amplu.

Mă sustrag unui ritm normal de viață. Accelerez. Trăiesc mai mult, mai repede. Mai mult, mai repede.

Pe dracu'!

Mi-am amintit de „Alergătorii" lui Auster din *În țara ultimelor lucruri*:

„Alte morți sunt mai spectaculoase. Un exemplu sunt Alergătorii, o sectă ai cărei adepți aleargă pe străzi cât pot de tare, fluturându-şi sălbatic brațele, lovind aerul şi țipând cât îi țin plămânii. Cel mai adesea călătoresc în grupuri; câte şase, zece sau chiar douăzeci de oameni iau cu asalt strada, fără să se oprească din drum sub niciun motiv, continuând să alerge până când cad jos vlăguiți. Ideea e să mori cât mai repede posibil, să te forțezi în asemenea hal încât să-ți cedeze inima. Alergătorii spun că nimeni nu ar avea curajul să facă asta de unul singur. Dar alergând împreună, fiecare individ e înghițit de iureşul grupului, încurajat de urletele din jur, biciuindu-se până la limita rezistenței, până la delirul total al autoflagelării. Asta e ironia. Ca să te poți ucide alergând, mai întâi trebuie să te antrenezi să fii un bun alergător. Altfel, nu vei mai putea să forțezi până la capăt. Oricum, Alergătorii fac pregătiri intense ca să-şi împlinească destinul, şi dacă se întâmplă să cadă în drumul lor spre acel destin, ştiu cum să se ridice imediat şi să continue cursa. Presupun

că e un fel de religie. Asemenea servicii se oficiază în mai multe părți din oraş, iar ca să li te alături, trebuie să treci printr-o serie de probe complicate: să-ți ții respirația sub apă, să posteşti, să-ți plimbi mâna prin flacăra unei lumânări, să nu scoți o vorbă timp de şapte zile. Odată ce ai fost acceptat, trebuie să te supui codului din grupul respectiv. Asta înseamnă între şase şi douăsprezece luni de trai în comun, cu un regim strict de exerciții şi antrenamente şi reducerea progresivă a consumului de hrană. Când vine timpul ca un alergător să pornească în cursa finală, el atinge simultan punctul de forță şi de slăbiciune supremă. Teoretic, poate alerga la nesfârşit, dar în acelaşi timp corpul lui şi-a epuizat toate resursele. Combinația asta e cea care produce rezultatul aşteptat. În dimineața zilei stabilite, porneşti cot la cot cu tovarăşii tăi şi alergi şi încerci să-ți laşi corpul în urmă, tot fugind şi țipând, până când îți iei zborul afară din trup. În cele din urmă, sufletul se smulge şi se răsuceşte eliberat, trupul cade la pământ şi eşti mort. Alergătorii îşi fac reclamă spunând că această metodă e sigură în proporție de peste nouăzeci la sută, ceea ce înseamnă că nimeni, aproape niciodată, nu ajunge să pornească într-o a doua cursă finală”.

Îi înțeleg atât de bine pe bezmeticii ăştia eroici ai lui Auster. Mă strecor printre ei.

N-o să-şi dea seama că nu sunt atât de bine antrenată şi nici că, de unde vin eu, e cel puțin la fel de greu să trăieşti, pe cât le era lor să crape.

Mişcarea înseamnă viață!

Picioarele mele, mintea mea crizată, mâinile mele nătângi au învățat atât de bine sloganul ăsta, l-au asimilat până la ultima şi cea mai profundă picătură.

De acum câteva zile a trecut o viață.

Condiție fizică satisfăcătoare.

Frica de bătrânețe staționară.

Viața noastră e un animal care a ieşit o dată pe stradă şi s-a rătăcit, n-a mai ştiut să se întoarcă. Pur şi simplu nu era obişnuit. Înnoptează pe sub maşini scumpe, hoinăreşte pe străzi pe care le ştim amândoi, petrece multe ore în trafic, dimineața şi seara.

În weekend îşi umple coşurile de la IKEA, Bricostore şi Carrefour.

Prea multe pungi şi prea puțin timp.

O şedință. Un zbor cu avionul.

Pot fi oriunde, nu mai contează.

Mă aleargă alții de la spate. Nu fac niciun pas, dar parcurg distanțe din ce în ce mai impresionante.

Trag de mine să-mi dozez mai bine efortul. Pot mai mult.
Femeile singure sunt ființe superioare, sociale, care se caracterizează prin gândire, inteligență, mai mult timp liber decât restul oamenilor, limbaj articulat din punct de vedere morfologic, prin poziția verticală a corpului şi structura piciorului adaptată la acesta.
Dorm. Mă trezesc. Țin regim. Alerg.
Şi mâine o să pun ceasul să sune la oră fixă, ca-n fiecare dimineață.
Când ies în parc să alerg oraşul nu are forme clare.
Abia apoi îl iau în posesie copiii din zonă. Au adus cu ei lopețile lor de plastic, se duc la nisip şi aleg timpul bun de cel rău.
Alerg din ce în ce mai departe.

Mamei i-a plăcut întotdeauna înghețata de ciocolată.
Alerg spre mama. Frica de moarte e pilitura de fier. Eu sunt doar magnetul. Aerul din parc trebuie mestecat pe-ndelete înainte de a-l putea respira.
După aceea o să pot să alerg zile în şir, mama n-o să mă sune să-mi amintească să mănânc ciorbă la prânz (în cel mai rău caz, de două ori pe săptămână).
După ploaie parcul se goleşte. E un loc cu verdeață şi-atât. Mama nu s-a îngrijit pentru că n-a avut timp. I-am

povestit de curând cum e cu joggingul, de ce atâția oameni aleargă, târziu în noapte, în filmele la care se uită la televizor.
Mi-ar plăcea ca măcar acum să ne lase pe noi în pace şi să uite de oalele ei de teflon, lustruite impecabil, şi să facă mişcare. Ne-am putea antrena împreună.
Alerg dezordonat, haotic, mi se împleticesc picioarele, dar n-am voie să mă dau bătută.
Mama aleargă cu mine şi mă-ntrece.

Într-o zi dintr-o vară, a venit la rând Berlinul.
Am luat cu mine o amintire voalată, de când mi-am făcut bagajele şi am plecat într-o tabără, la Cottbus, alături de alți pionieri din sud-estul Europei. Nu împlinisem încă 12 ani.
Berlinul RDG-ist, în care ne-au dus organizat, vreo trei ore jumate, avea gust de bomboane cu aromă de banane.
Era un magazin cu patru etaje în care am intrat cu banii împrumutați de ai mei şi cu o listă interminabilă de obiecte pe care trebuia să le duc cu mine acasă.
Pentru femei am cumpărat sutiene adevărate.
Am fost fata de 11 ani de la raionul de lenjerie. Poate ați văzut-o când întorcea pe toate fețele cupele alea de pânză

cu broderii şi numere complicate, care i se păreau că seamănă cu cele de înghețată.

Aştept autobuzul într-o stație de pe Ku'damm. Doamna de lângă mine a fost, poate, vânzătoare în magazinul acela imens pe care l-am vizitat în urmă cu mulți ani. Ştiu sigur că m-a impresionat mai tare decât Poarta Brandenburg.

Cum am reuşit să mă descurc? Cred că eram mai antrenată decât acum. Mă pregăteam pentru o viață dură, în care dacă nu te țineai tare, te scuipau din rând. Te întorceai fără pâine, fără cele patru franzele repartizate.

Am făcut atunci slalom uriaş printre pantofi Salamander şi blugi de copii. Am cumpărat o tonă de lucruri.

Pantofii albaştri cu toc şi cu baretă la spate ai mamei mi se par în continuare de-o frumusețe fără margini.

Poza lui frate-miu, cârlionțat şi cârn, cu perechea de blugi şi de otteri aduşi de la Berlin face parte din arhiva de aur a familiei. Toți părem mulțumiți, stăm agățați de bretelele lui galbene.

Cred că de asta am alergat două zile şi o noapte cu trenul până acolo. Să-i fac să zâmbească la fotograf într-o după-amiază şi lumea să pară un pic mai normală.

Nu le-am povestit despre câinii-lup cu care păzeau tabăra, despre cum ne numărau în fiecare seară înainte de culcare cu lanternele lor cu focală lungă. Într-o cazarmă militară

am locuit, mamă. Şi mi-era o frică de moarte că oasele mele necrescute o să rămână pe acolo şi n-o să le găseşti niciodată. Nu ți-ar fi dat voie să alergi până la mine, să treci granițele alea care-mi tăiau răsuflarea.

Am ajuns în Alexanderplatz după 23 de ani şi m-a luat amețeala. Brusc mi s-a părut cunoscut locul.

Fantoma magazinului de atunci mai trăieşte încă.

Mă simt precum Cenuşăreasa, mamă, care şi-a pierdut pantoful. Am venit să-l caut până aici. E cel mai frumos pantof albastru, Salamander, cu baretă la spate.

Umblu de nebună prin tot oraşul. Nimeni nu l-a văzut. Alerg printr-o mulțime de metrouri, de tramvaie şi de autobuze, dar nimeni nu-mi spune altceva decât *nein*. Oamenii de aici par personaje evadate din nişte poveşti neterminate. Au plecat la plimbare. Toți beau bere, călătoresc noaptea, se îmbracă intenționat şleampăt.

N-am ce să le spun, eu îmi caut pantoful, de asta am venit.

Toți cei pe care i-am întâlnit alergând, în diverse colțuri ale oraşului, poate şi ei caută ceva ce-au pierdut odată. De asta ne zâmbim. Eu mai am o şansă, am mai trecut o dată pe aici.

Trabanturile au putrezit ori s-au transformat în biciclete. Zidul a devenit o expoziție în aer liber la care turiştii merg şi se uită îndelung.
M-am dus şi eu. Sunt doar nişte desene, cu nişte mesaje, nimic mai mult. Tristețea s-a scurs din betoane. Umblă de nebună prin lumea asta nouă şi spune poveşti melodramatice într-o limbă ciudată.

Nişte uşi se închid una după alta, la distanță de câteva minute. Nu contează țările, granițele, codurile poştale.
Din ce în ce mai mulți oameni îşi lasă viețile suspendate şi încep să alerge imediat ce au coborât scările şi au ieşit din clădirile respective.
În fiecare minut se naşte şi moare cineva.
În fiecare secundă un alergător îşi încearcă norocul.
Îşi reglează ceasul.
Îşi calculează următoarea mişcare ca şi când ar fi ultimul lucru care i-a mai rămas de terminat.
Parcul e un loc familiar, cu umbre aliniate perfect.
De unde a apărut tipul ăsta?
Cum poate să păşească şi să atingă pământul doar cu o jumătate de talpă?
Şi mâinile, mâinile i se mişcă prea puțin. Nu se bălăngănesc, muşchii de la picioare i se încordează atât

cât trebuie, apoi, pe nesimțite, se alungesc şi revin la normal.

Ochii alergătoarelor i se lipesc de piele, de şortul bej, de tricoul albastru. Sărlucesc pe corpul lui ca paietele.

Sunt nişte lipitori flămânde şi vor să-l deguste. Să-l cerceteze centimetru cu centimetru şi să descopere că nici măcar el nu e perfect. Că arată mai bine din profil şi la o anumită viteză. Sigur are un defect ascuns, un viciu de procedură.

Nu-l ajungem, oricât de tare accelerăm.

Bărbatul aleargă în sensul acelor de ceasornic.

Se mişcă la fel de câțiva ani şi n-a ținut niciun jurnal de jogging.

Nu-l interesează să colecționeze senzații.

Se antrenează şi basta.

Îşi imaginează că una dintre alergătoarele pe care le întâlneşte uneori pe aleile parcului va scrie şi despre el câteva rânduri. Misterioase, caligrafice.

Va intra în poveştile ei fără să facă nici cel mai mic efort suplimentar. Şi pentru el e absolut suficient. În acel moment o să simtă că nu şi-a scuipat ficații şi n-a parcurs atâtea sute de kilometri pe pământul ăsta degeaba.

După un timp, pentru că ne zărim din ce în ce mai des, am început să dăm din cap, în semn de salut.

O mişcare fină. Bărbia se lasă uşor în piept. Ochii se închid până la jumătate. Şi asta e tot.

Paşii sacadați duc mai departe cele câteva grame de familiaritate.

Amândoi ne-am înfruptat, pe rând, din acelaşi animăluț fricos şi duhoarea lui bântuie parcul.

Nu ne-am vorbit. Dar ne-am zâmbit de câteva ori.

Nu mai am oase. Par mai uşoară decât un fulg şi aleile se destramă. Alergătorul mă fereşte de fiecare dată când ne intersectăm. Am ochii rătăciți şi cearcăne proaspete, mov-lila.

Îl plac din ce în ce mai tare. Adidaşii noştri ridică în aer aceleaşi particule de nisip. La unison.

O tură, două, zece, douăzeci de parc. Lumea se face din ce în ce mai mică.

Povestea noastră din parc irigă pământul. Face gazonul să crească. Transformă băncile în zepeline. O găleată de energie se varsă şi se simte un miros înțepător. Trecătorilor li se înfundă urechile şi habar n-au ce au pățit.

Continuă să se odihnească şi să nu țină minte nimic din ce li s-a părut că au văzut preț de o secundă.

Încă un fenomen meteorologic neidentificat.

Alergi exact aşa cum eşti!

Nu poți să fraiereşti pe nimeni, se vede de la o poştă prin ce ai trecut şi pe ce au călcat tălpile tale goale.

Picioarele sunt prevăzute cu memorie.

Vor să te ducă din ce în ce mai departe, prin locuri pe unde n-ai călătorit niciodată şi unde nici n-o să ajungi din lipsă de timp.

În fond, cine vrea să-şi piardă antrenamentul, țesut cu tot atâta grijă, de dragul unei vacanțe banale la Londra, Paris sau Lisabona?

„Ce ai vizitat, unde ai stat, ce-ai mâncat, ce-ai văzut?"

Alergătorul se gândeşte de mult să facă ceva pentru asta, să-i ajute şi pe ceilalți să se regăsească.

Îşi face un calcul, ar putea să se organizeze şi să pornească Mişcarea alergătorilor fericiți din lumea întreagă. O agenție de turism care să nu-ți promită vacanțe de vis, ci un ritm dement prin marile oraşe.

„Se poate alerga până la capătul lumii şi înapoi!", îmi spune. Muzeele sunt doar nişte stadioane şi poți să trăieşti din ce în ce mai mult!

Alergătorul visează deja cu ochii deschişi. Nu distinge fețele celor din grup, îi vede cum se încălzesc, se mişcă pe loc, tricourile iau foc şi ard cu vâlvătaie.

Se simte bine după mult timp. Bătaia inimilor lor pare un sunet scos printr-o stație cu multe boxe de înaltă fidelitate.
Se duce acasă şi, fără să se schimbe sau să-şi facă un duş, se apucă să improvizeze o campanie de recrutare.

Mişcarea alergătorilor fericiți din lumea întreagă.
Ți-ai dorit să te mişti mai repede? Să trăieşti mai mult?
N-ai nimic de pierdut, vino să alergăm împreună prin lumea largă!
Întâlnirea, vineri, ora 18, la intrarea în Parcul Carol.

Îşi îndeasă buzunarele de la şort cu hârtii şi porneşte din nou spre parc. Nu mai vede nimic în jur, pluteşte şi speră că va strânge cât mai mulți adepți. Mă aşteaptă să mă înrolez.
Îi zâmbesc când trec pe lângă el şi îi şoptesc: „Poți conta pe mine, mâine voi fi acolo”.
Îl depăşesc, îi cunosc corpul de parcă am dormi în acelaşi pat. Alergătorul îmi strecoară hârtia în mână şi picioarele ni se mişcă o clipă în ralanti. Rămân în aer şi pedalează sincron la aceeaşi bicicletă imaginară.
Iau biletul ca pe orice flyer, nu-l arunc pentru că nu găsesc un coş prin preajmă. Îl mototolesc şi-l pun în

buzunarul de la bluza de trening cu fermoar în care sunt îmbrăcată.
Abia acasă îl voi citi.
Întâi cu un ochi critic.
După aia cu un zâmbet ironic pe față.
Mă şi văd mărşăluind alături de alți nebuni prin lumea mare.
Spre seară începe să mă amuze din ce în ce mai tare ideea. Aş putea să rescriu marile poveşti de dragoste, să le comprim într-un MP3 rezonabil şi să le iau cu mine în bagaje. Nu-i cunosc pe alergătorii fericiți, dar îi simt aproape.
Alergătorul înghite oraşul de la un capăt la altul, împarte hârtii în stânga şi-n dreapta. Oamenii zâmbesc sau îl ignoră. Încă un amărât care vrea ceva. De parcă ai avea timp pentru toate prostiile care se agață sistematic de tine. Eşti grăbit, sictirit, n-o să ajungi la timp, ce e atât de greu de priceput?
Te scuturi şi gata! Măreşti pasul! Îți doreşti să ai un corp uşor ca o pană de gâscă, să plutească pe deasupra bulevardelor, să ia viraje perfecte şi strânse?
Totul e să-ți intri în ritm!
Să găseşti un culoar liber şi să acționezi.

Fruntea sus, neapărat să calci întâi pe partea din față a tălpii, trunchiul să fie drept, nu arcuit!
Nu-ți lăsa mâinile să atârne, ai grijă la încheieturi, trebuie să rămână fixe!
Alergătorul visează trasee, le caută atent pe Google Earth.
Scormoneşte pământul, se văd parcurile, marile bulevarde, acoperişurile caselor pe lângă care trece în fugă de două ori pe zi, maşinile parcate alandala.
Pune steguleţe. A uitat să mănânce. Corpul îi vibrează. Trebuie să le spună ceva la întâlnire, să le dea curaj celor care vor fi dispuşi să-l urmeze.
Cuvintele i se amestecă în minte cu nişte imagini proaspete (fotografii developate de curând, care n-au avut timp să se usuce): vârfuri lunguiețe de copaci, un teren de joacă reamenajat, doi câini identici care se hârjonesc în iarbă, o pisică tărcată care se uită la ei cu nişte ochi incredibil de rotunzi şi se linge apoi, conştiincioasă, pe fiecare fir de blană de pe lăbuță.
Face jogging de la o stare la alta. Viața lui e pe punctul să se schimbe. O să-şi folosească, în sfârşit, muşchii perfecți de la picioare, pachețelele stivuite de pe burtă.
Oraşul e împânzit de anunțuri, iar Alergătorul cronometrează tot ce apucă: cuvintele unui invitat la o emisiune TV, zâmbetul doamnei de vizavi care a ieşit să-şi

ude florile, urletul unui copil care s-a lovit şi ţipă ca din gură de şarpe.
Prin faţa lui, ca printr-un oraş părăsit, încă alerg. El habar n-are cum mă cheamă.
Imaginea aceasta generează altele: noi doi ne cunoaştem, mărşăluim unul lângă altul, în acelaşi ritm.
Râdem în hohote.
Sărbătorim victoria.
Noua religie a alergătorilor globali a înregistrat un succes fără precedent.

După trei ani nimeni nu-şi mai aminteşte de ştirea din ziar. Doar eu m-am întors, ca un criminal, la locul faptei. I-am dat târcoale şi am şters toate urmele importante.

III

Oricât de tare te-ai antrena, timpul fuge mai repede decât tine

Am încercat să astup spaţiile goale cu cocoloaşe de hârtie.
Cărţile lui Auster şi-au găsit un loc bun pe raftul din faţă.
Am reuşit să citesc mai mult şi mai repede.
Din *Mr. Vertigo* am îngurgitat câte o sută de pagini pe zi.
La un moment dat m-am ascuns printre oamenii din public care se strânseseră ca la urs şi voiau să vadă cum

un puşti se ridică din ce în ce mai mulți centimetri de la pământ şi rămâne prin aer. Mi-am ferit capul şi mi-am ținut răsuflarea.

Mi-am aruncat în sus pălăria neagră, bărbătească, cumpărată dintr-un magazin de vechituri din Berlin. Sau am dat emoționată cu ea de pământ când minunea ne tăia răsuflarea. L-am încurajat pe domn' Vertigo în gând. Am bătut nebuneşte din palme când a reuşit să păcălească din ce în ce mai bine gravitația şi aerul.

Am încercat şi eu, dar nu mi-a ieşit. Mi-am luat avânt, am prins viteză, gâfâiam ca o locomotivă, aveam inima cât un purice zgribulit, cât o boabă de mazăre rahitică. Ştiam că ar fi putut să-mi crape în orice moment din cauza efortului nemaivăzut. Învățasem paşii, studiasem toate mişcările, dar degeaba.

Când m-am uitat în jos m-a apucat amețeala.

N-am văzut altceva decât nişte blugi largi care fâlfâiau în aer şi-mi făceau, în sfârşit, picioarele subțiri şi înalte.

E timpul, mi-am zis. Şi-am apucat-o pe un alt drum, pe care am mers împleticit şi m-am împotmolit ca bleaga.

În faza asta nu alerg mai bine, dar plâng mai uşor.

Asta ajută, mi-am zis, încercând să-mi fac curaj.

Şi m-am oprit să-mi trag puțin sufletul.

Bunica deşiră un pulovăr vechi şi încearcă să facă două gheme colorate.

Mâinile ei sunt nişte fluturi de noapte care caută înnebuniți lumina. În camera asta sunt doar nişte ziduri groase şi o beznă care-ți taie răsuflarea. Deşi nu iese din cameră, bunica se rătăceşte.

O limbă vânătă, supradimensionată, îmi acoperă fața când vocea ei cunoscută, în sfârşit, mă găseşte. Mă ia de mână, mă îmbracă în cele mai curate haine şi mă scoate în lume.

Aş vrea s-o opresc cumva. Nu-i pasă, n-o interesează. Aşa a fost toată viața. Când şi-a pus ceva în cap, a mers până la capăt.

Mă aşază pe un scăunel, mă hrăneşte şi mă întreabă dacă-mi place ce mi-a gătit. Mă soarbe din ochi.

Acum sunt copilul pe care nu l-am avut.

Îndopat de bunica, creşte ca din apă şi e mult mai înalt decât mine, decât noi toți.

Încă o dată încerc s-o opresc. O rog să nu iasă în stradă.

E periculos.

Dar bunica nu mă mai bagă în seamă. Îmi spune să stau liniştită. Când plec şi nu mă mai vede prin preajmă o întreabă îngrijorată pe mama:

„Când se întorc acasă fata şi copilul?”.

Mama îi zice încet, să n-o sperie, că n-am niciun copil, că o să vin în curând, dar o să aduc cu mine doar nişte bagaje, ca de fiecare dată. Nimic mai mult.

N-o văd des, dar simt cum lianele se tot îndesesc şi se încâlcesc sub fruntea ei creponată.

Am mai alergat un timp şi nopțile s-au făcut nişte bălți pe care am tot încercat să le ocolesc. Degeaba.

Nişte mâini dragi, mici şi uscate, se agățau disperate şi mă trăgeau înapoi. Le ştiam de pe vremea când se mişcau sacadat şi puteau aduce de afară un munte de haine înghețate.

Poate că moartea e ceva ce li se întâmplă doar celorlalți, pe care nu-i cunoşti şi nu i-ai îmbrățişat niciodată.

Şi nu le cunoşti mirosul.

Ajung pe ultima sută de metri. Am câştigat timp. Am salvat ceva, îmi vine să zic, dar mă opresc la timp. Şi ochii ei albaştri, tiviți cu roşu, mă ceartă:

„Fata mamii, n-ai salvat nimic!”.

Afară e tot frig şi bate vântul, ca atunci cânt bunica se uita pe geam, cu ochi nemişcați, ore în şir.

În visul meu de acum ea stă pe holul nostru îngust şi-şi caută într-o ladă mare, de carton, hainele groase.

Am bănuit că şi ei îi e frig. Am luat-o în braţe. Mi-a zis că se plictiseşte şi că ar fi bine să-i cumpăr o trusă cu multe foarfece să se apuce de croit.

Nu m-a lăsat inima să-i spun că nu s-a priceput niciodată şi că ar fi un dezastru. Am umblat pe străzi, am întrebat nu ştiu câţi vânzători şi am primit nişte oferte extravagante. După aia s-a făcut linişte şi n-a mai vrut nimic.

La ultima noastră întâlnire doar ochii îi rămăseseră bunicii la locul lor, neschimbaţi. Două cârlige de rufe care m-au prins şi m-au strâns bine.

M-au privit de foarte departe minute în şir. Venisem să pasez o banană şi să i-o dau s-o mănânce cu îngiţituri mici, aşa mi s-a zis. Îmi tremura mâna. Ar fi fost mai bine să ne fi luat rămas-bun. Dar ne-am ruşinat amândouă. Nişte şcolăriţe într-un salon de spital, unde era prea multă lume străină.

Apoi am minţit în stânga şi-n dreapta că am avut un an bun, deşi tot ce-am făcut a fost să-i pasez cu o furculiţă o banană. Atât. Până a devenit transparentă ca aerul, translucidă ca fumul.

Totul pare la fel ca-nainte şi la locul lui.

Sunt şi nu sunt aici. Am un program, îmi zic că asta e bine. Mă ține pe linia de plutire, îmi dă senzația că mă aflu la adăpost.

Parcă aş lucra sub acoperire: plec de acasă, socializez, nu deschid ochii dimineața până nu aud soneria telefonului. Spartă şi obsedantă. De fapt, am obosit s-o aştept.

Din Piața Victoriei, de la etajul 5 al unui bloc comunist, viața mea pare frumoasă.

Dar nu mă privesc niciodată în oglinda din lift.

Dacă mă uit, n-o să mai ajung la destinație, ci pe o orbită îndepărtată.

Somnul mi s-a stricat. E o jucărie complicată căreia i-am pierdut nişte piese importante.

Adorm şi o bucată de ciob, rătăcită de cine ştie unde, îmi despică gamba. Durerea n-o simt, în sânge mi s-a vărsat o cantitate suficientă de adrenalină.

Sunt anesteziată şi mă uit fascinată la bucata de carne secționată perfect.

Nu dorm, alerg ca o nebună şi încerc să lipesc nişte lucruri strâmbe, sparte.

35 de ani împliniți şi un ceas mai vechi decât mine, marca Universal Genève. Liniile lui negre, curățate cu grijă, art deco, au mai măsurat şi viața altcuiva.

Ştiu de ce mă trezesc în fiecare dimineaţă şi mă duc buimacă spre etajeră. Mă agăţ de rotiţa aceea minusculă şi-o întorc până la capăt.
Apoi se face, în sfârşit, linişte.
Pot să ascult cafeaua cum fierbe.
Sub ochii mei somnoroşi se face din ce în ce mai neagră. Nu vreau s-o privesc, aşa că torn repede o cantitate generoasă de lapte şi-o decolorez.

Cine are dreptate, de fapt?
Cel care caută sau cel căruia nu-i pasă?
Ciorile trăiesc mai bine de 100 de ani şi au toată viaţa un singur partener. Habar n-aveam că le poartă de grijă păsărilor bătrâne, că le duc mâncare şi le hrănesc.
Mă uit la păsăroiul de pe antena clădirii vecine.
E la fel în fiecare zi. Şi ştie despre mine o grămadă de lucruri.
M-a văzut cum mânuiesc cuţitul de bu-cătărie, cum deschid frigiderul sau hrănesc pisica. Cum te sărut, cu ochii deschişi.
Uneori frec aragazul şi mâinile mele dezlipesc straturi fine de jeg.
Şi creierul mestecă-n gol imagini vechi, întâmplări în care oameni dragi spun tot felul de cuvinte.

Pe care aş da orice să le fi uitat.

Nu-mi place de mine când mă ridic pe vârfuri pe o stradă întunecată şi mă pisicesc.

Nimic nu mă mai poate atinge, alunec şi nu mai vreau să mă opresc.

Doar pantofii sport, deschişi la culoare, îi mai recunosc.

I-am aruncat la ghenă când nu mai era nimic de făcut cu ei. Căptuşelile li se roseseră până la os.

Tu ce ții minte?

Date de naştere? Întâlniri, fețe, încăperi, frunze uscate, sunete, mirosuri, cuvinte scrise, zilele care intră unele în altele, ştiri de ziar, fapte petrecute pe alt continent, ziua în care ți-ai dorit să ai lângă tine un copil, pe tine cel de acum 30 de ani, persoana aia pe care o ştii de cel mai mult timp? E prietenul tău într-o zi, şi în alta îl deteşti. Întinzi amândouă brațele în semn de îmbrățişare, dar ştii că n-ar vrea asta, n-ar suporta. S-ar şterge până când obrazul i-ar rămâne o rană vie.

Aşa că mai bine abține-te! Revino-ți!

Mă încurc în zdrențele de peste noapte şi nu deschid ochii până târziu, de frică să nu descopăr că e adevărat. Că nu o femeie s-a sinucis, ci două, identice şi la fel de disperate.

Pe Theresa Duncan o inventasem chiar eu. Şi o bucurie otrăvită şi caldă îmi intrase în sânge.

Pe a doua n-o cunoşteam. Am urmărit-o de dincolo de geam cum apropia o masă mare, de stejar, de fereastră. După ce a lipit-o a mai verificat o dată dacă se mişcă.

Mi se părea cunoscută scena, dar cu toate astea aşteptam să scoată o cârpă şi să înceapă să lustruiască sticla aceea mată.

A deschis fereastra, rochia i s-a ridicat mai sus de genunchi şi i s-au dezgolit pulpele albe. Nu i-au tremurat mâinile, nu şi-a întors privirea spre încăpere sau spre uşă. Geamurile s-au ciocnit unul de altul. A stat nemişcată câteva secunde, în picioare, şi a privit marea şi plaja care crescuseră jos peste noapte. Am încercat s-o opresc, s-o conving să coboare. Oricât de tare strigam, liniştea era şi mai mare. Până în ultimul moment am crezut că poate să zboare. Nici urmă de fâlfâit de aripi. Doar un sunet înfundat şi gol.

Când m-am trezit m-am simțit de două ori vinovată.

Mi-am privit mâinile şi n-am depistat nimic în neregulă.

Am fugit din nou de la locul faptei. O dată, de două ori, apoi a devenit şi ăsta un sport.

Pe scaun, în fața voastră, stă o femeie de 37 de ani, care se crede de 30.

În continuare nu ştie ce-şi doreşte şi se ruşinează de privirile prea directe. Şi ia totul extrem de personal, ca şi când nişte întrebări ar putea arunca totul în aer asemenea bombelor din Afganistan.
Vă uitați la ea. Zâmbeşte nu pentru că ar avea vreun motiv, ci pentru că încearcă să-şi camufleze cele două riduri de expresie de pe frunte.
Nu ştie când au apărut şi de ce n-au mai plecat. Nu le-a chemat nimeni şi încruntarea cea nouă o indispune.
Deşi nu recunoaşte, îşi dezvoltă tot felul de tehnici de hărțuire: masaj, ridicat din sprâncene des şi frecat insistent cu două degete strânse. Bucata de piele nu pare sensibilă, pur şi simplu îşi bate joc de ea. De când se trezeşte până se întinde la loc în pat.

Alerg cu o sută de mii de precauții. Am o bilă leneşă şi o linie filigranată pe burtă. Cineva m-a tăiat şi m-a lipit la loc. Simplu ca bună ziua. Plete negre şi zălude. Le-am auzit vâjâitul. Doar noi două şi o versiune updatată de la hoții şi vardiştii.
Alunecam ca o găleată cu apă pe duşumea ca nu cumva să mă atingă. Te-am speriat. Mă prindeai. Plafoanele se învârteau ca nişte carusele.

Glisam incredibil de repede, făceam nişte piruete ample şi nu mă gândeam la nimic. Frigul îmi ținea măruntaiele grupate şi la locul lor. Dispăreau toate reperele din jurul meu, dar nu-mi mai păsa. Îmi doream cu disperare să mă gândesc la ceva, la orice, dar degeaba.

Apoi, pe un pat de spital, printre iaurturi şi Perfalgan, am primit un cadou neaşteptat. Am găsit un personaj simpatic la Llosa, în *Mătuşa Julia şi condeierul*, căruia naratorul îi lua un interviu pentru Radio Panamericana.

Doamnelor şi domnilor, e timpul să faceți cunoştință cu Gaucho Guerrero:

„Un fondist argentinian, naturalizat în Peru, care îşi petrecea viața bătându-şi propriile recorduri; alerga zile şi nopți în şir în jurul unei piețe şi era capabil să mănânce, să se bărbierească, să scrie şi să doarmă în timp ce fugea”.

O ciudățenie a naturii, un personaj căruia i se acordă fix 5 rânduri. Când l-am descoperit, m-am simțit răzbunată, ca şi când cineva l-ar fi pus acolo special pentru mine.

L-am lăsat să se dezlănțuie, să facă nenumărate ture pe culoarele gri ale spitalului. Îl urmăream în gând cum îi lasă cu gurile căscate pe toți bolnavii slăbiți. Cum le flutură pijamalele şi sunt nevoiți să se sprijine de ziduri când trece în viteză pe lângă ei.

Adusesem în sălile cu respirații sacadate puțină distracție. Sondele s-au făcut dintr-odată mai uşoare şi perfuziile au devenit nişte baloane de săpun pe care fiecare pacient putea să le dirijeze din paturi într-o direcție sau în alta.
Nici nu mâncam, nici nu scriam, nici nu dormeam.
Ne uitam hipnotizați la tipul ăsta pe care nicio boală din lume nu-l putea ajunge. Ne simțeam atât de neajutorați şi de penibili. Dar râdeam cu gurile până la urechi şi ne ardeau obrajii. Începuserăm să facem pariuri, să ne punem micile averi pe capul lui Gaucho Guerrero. Până unde putea ajunge? Ce timpi urma să scoată dacă va urca pe scări, şi nu cu liftul, ca noi toți ceilalți? La ce oră va provoca primul dezastru şi va răsturna prima targă sau se va agăța de scaunul cu rotile cu care sunt plimbați bolnavii de la un etaj la altul ca nişte fantome docile?
L-am lăsat să zburde în voie, l-am arătat tuturor şi l-am lăudat peste măsură. Doctorii nu mai operau, aşteptau să-l vadă pe Gaucho Guerrero când le trece prin dreptul uşii, îl aşteptau cu cafeaua făcută şi îi făceau cadouri pe care cu greu putea să le ia cu el în cursă. Începuse să semene cu un pom de Crăciun.
Sub bunăvoința oamenilor în halate albe ştiam că se ascunde o curiozitate profesională. Din ce putea să fie făcut un personaj ca ăsta?

Mă luaseră la întrebări, mă puseseră să completez fişe detaliate: de unde îl cunosc, dacă suferă de vreo boală cronică, dacă i se administrează vreun tratament cu substanțe anabolizante. Mi se părea în continuare că venise de nicăieri şi că Gaucho Guerrero al meu n-avea nici cea mai mică legătură cu povestea lui Llosa.
Asta era, un mic şi nesperat cadou pentru o fată îmbrăcată într-o pijama de bumbac bleumarin cu dungi galbene.
„Dragă Gaucho Guerrero, ai apărut în peisaj când aveam nevoie ca de aer de un restart. De alt ritm. Dement, nebun, accelerat. Ştii, frica mi-a intrat atât de tare în oase. O aud cum roade zi şi noapte. Şi nu mai vrea să plece.
Ne privim uneori în ochi de la o distanță de câțiva centimetri. Respirațiile ni se întâlnesc la jumătatea drumului. Care clipeşte prima a pierdut."
Din goana calului tău invizibil îmi spui doar atât:
Alergători de hârtie, strângeți şi mai tare rândurile!
Îmi vine să râd. Mă uit în stânga, apoi în dreapta, dar nu mai e nimeni.

Ți-am tot promis că o să ajung acasă înaintea ta.
Azi ne izolăm geamurile, niciun strop de căldură nu trebuie lăsat să se strecoare afară.

Ne pregătim viețile pentru un asediu lung. Şi tăcut.
Vom îmbătrâni pe muțeşte, fără să scoatem niciun zgomot. Ne vom ascunde în propriile noastre piei lăsate, care vor părea nişte haine prea lungi şi purtate.
Cicatricele vor rămâne la locul lor, nemişcate şi surâzătoare. Nişte fermoare surâzătoare şi vesele.
După asta ne vor recunoaşte când ne vom opri din alergat şi în jurul nostru nu va mai fi nicio maşină şi niciun bloc-turn.
De somnul de dimineață, cald şi năuc, spune-mi, ce se va alege?
Vrei să mă linişteşti şi-mi spui: pisicile se vor muia ca gelatina, nu ne vom aminti pe cine am iubit cel mai mult şi vom scotoci ca disperații un oraş părăsit. Urmele noastre le vom căuta, cuvintele pe care ni le-am spus atunci.
Vom deşira un ghem de străduțe întortocheate pe care am mers de nenumărate ori. În sus şi-n jos. În urmă cu un an sau cu zece. Când râdeam cu gurile până la urechi şi muream de frig.
Te opresc.
Ne ținem strâns de mâini şi respirațiile fac vălătuci pe deasupra lumii. Ale mele sunt reci ca întotdeauna, ale tale nişte sobe de teracotă.

Amintirile de iarnă se conservă mai bine. Pe sub hainele groase avem loc pentru toate nimicurile.
În iarna de-atunci s-au fiert tone de vin.
Scorțișoara s-a ridicat deasupra lumii.
A parfumat aerul şi casele.
Noi ne-am cuibărit pe două scaune, în fața unei mese lungi şi înguste, acoperită de o pânză roşie cu multe carouri.
Nu văzuserăm niciodată Parisul. Nu ştiam nici cât de frig era afară. Câte ierni o să vină şi în câte mări ne vom îmbăia.
Pur şi simplu nu ne păsa. Credeam că o să rămânem singuri la masa aceea scundă, în timp ce aburii din căni ne vor plimba sufletele prin cele patru zări.
Le vor împrăştia ca pe un pumn de cenuşă, mi-am zis.
De fapt, chiar aşa s-a şi întâmplat.
Biletele de avion, muşchii de la picioare, pantofii tociți n-au niciun fel de valoare. Noi n-am făcut decât să stăm liniştiți la o masă la geam ani în şir.
Locul acela nu mai există. Cu toate astea, am rămas nemişcați şi zâmbitori ca la început.
Tu foarte tânăr şi convins că vei schimba lumea.
Eu nesigură şi politicoasă.

De atunci îmi tot fac curaj: să mă mişc mai mult, să citesc mai repede, să alerg regulat, să scriu aplicat.

Haruki Murakami mi-a stricat pe nepusă masă toate socotelile. M-a făcut să mă simt prost.

A scris *Autoportretul scriitorului ca alergător de cursă lungă*, o dare de seamă pe bune, despre cum să iei lucrurile în serios, să participi la maraton, la triatlon, să te lupți cu corpul tău până la ultima picătură de energie. Şi să-l convingi să te urmeze în alergarea cea mai nebună. Sinucigaşă. Doar ca să simți că eşti viu. Şi puternic. Şi apoi să te aşezi la masă şi să scrii nişte cărți pe care le vor citi câteva milioane de oameni din lumea întreagă.

Tipul ăsta chiar mă enervează. Cu siguranță mi-ar fi plăcut dacă ar fi fost un personaj de roman şi alergarea lui o megaficțiune. Aşa, *nature*, recunosc, e greu de digerat.

Picioarele lui musculoase mi s-au înfipt în gât ca nişte oase de peşte traslucide.

O să alerg poticnit şi o să rămân fără aer, mi-am zis.

Dar n-a fost aşa.

Am rezistat 15 minute numărate pe cronometrul de la bandă. Limba neagră mi s-a încolăcit pe ghetele sport. Un geam mă desparte de lumea de afară. Nu-mi dau seama dacă mă uit la picioarele mele bezmetice care nu ştiu unde vor ajunge sau la acoperişurile peste care se lasă noaptea.

Prima noapte de primăvară.

Mă aştepți acasă, dar nu ştiu cum se face că nu alerg în direcția bună.

Mă rătăcesc uşor, n-am deloc simț de orientare. Sunt Gretel şi am buzunarele goale. Toată făina din lume am luat-o, am măsurat-o, am pus bucăți de unt şi puțină apă, am frământat-o bine şi am făcut din ea un aluat fraged. L-am frământat şi am întins foi subțiri şi rotunde pentru multe tarte.

Prea multe, doar mă cunoşti bine, nu ştiu niciodată când să mă opresc.

Timpul s-a golit dintr-odată. E doar o sacoşă veche, pe care am rătăcit-o într-un sertar. Când simt asta mă apuc şi frec podeaua, gresia şi faianța.

Deşi am uitat o mie de lucruri, încă mi-o amintesc bine pe femeia din *Ruşinea* lui Rushdie, care, când ceva nu mergea, începea să mute mobila dintr-un loc în altul în casă. Zgârieturile de pe parchetul ei vin după mine docile şi disciplinate. Mă liniştesc.

Dar mâine o s-o ajut şi aşa o vom lua, uşor, amândouă de la capăt.

O piele impermeabilă, groasă, ne supraviețuieşte.

E țesută din amintiri şi senzații, din cuvinte rostite într-o doară, din oameni apropiați cu care ne-am fotografiat, am râs, am vorbit mult, am băut şi-am mâncat.
Am răscolit prin sertare, printre hârtii, haine, prin toate nimicurile care rămân după un om drag care moare.
Un telefon mobil.
Un computer.
Nişte gânduri scrise de o mână slăbită, cu litere chircite şi tremurate.
Nişte texte aranjate frumos în foldere albastre.
Un SMS în care prietenul meu mă întreba ce mai fac. Smile-ul de la sfârşitul mesajului de atunci a rămas între noi.
Şi încă rânjeşte la mine.
Nu corpurile ți le amințeşti, ci mirosul unei case, zâmbetele, intonația unor cuvinte spuse într-o dimineață.
Vine un timp pentru toate şi bucățile de sticlă spartă se ridică singure şi refac paharul exact aşa cum a fost.
Fără nicio fisură, subțire şi strălucitor, din cel mai prețios cristal. Te uiți la el, îl întorci cu fața în jos, dar nu găseşti nimic. În jurul tău e gol. Şi deja ai uitat ce anume căutai.
Fără să vreau mă încarc electrostatic cu nişte poveşti care nu sunt ale mele.

Am devenit personaj într-o ficțiune pe care am scris-o deja. Alerg în sens invers de la o amintire la alta şi obosesc.

Mă trezesc ca s-o iau de la capăt.

Va trebui să mă opresc undeva, să mă scutur de fantomele şi de vocile insistente care se aud încontinuu.

Ne vor sufletele, dar li se par când prea mici, când prea mari. Când prea ațoase, când prea moi.

Au o armată de animale de companie care trebuie hrănite la oră fixă.

„Aveți răbdare, păstrați-vă calmul, n-aveți unde să vă ascundeți, n-o să vă doară", mă anunță o voce uşor răguşită. Şi atât de prietenoasă, că pentru o secundă o recunosc şi mă las convinsă.

Îmi aduc aminte de primele poze rupte pe care le-am văzut în copilărie. Mă uitam îndelung la chipurile pe care o mână hotărâtă le ştersese, într-un moment de furie, de pe fața pământului. Cu toate astea, erau atât de prezente, că le eclipsau pe mama şi pe mătuşa, care râdeau cu gurile până la urechi şi stăteau picior peste picior îmbrăcate în fustele lor scurte. Aş fi dat orice să ştiu cine erau iubiții aceia care le supăraseră. De ce fusese nevoie de o ruptură bruscă şi nu le mai dăduseră nicio şansă?

Oricât de tare am bătut-o pe mama la cap să-mi spună cine lipsea din poze, n-am scos nimic de la ea. Ori uitase, ori se făcea că nu ştie ca să scape de mine.
Nu s-a schimbat nimic, moartea are aceeaşi textură de hârtie sfârtecată în grabă.
Încercăm să ghicim cine lipseşte din fotografiile de grup. E timpul să lipim tot ce se mai poate.
Întrebăm în stânga şi-n dreapta, facem inventarul lucrurilor pe care le ştim.
Memorăm parole.
Se adună o tonă de mărunţişuri pe care la vremea lor le credeam importante.
Apoi se ridică precum praful din lucrurile pe care le scuturi după ce le-ai lăsat îndelung să zacă.

Zilele sunt numerotate şi eu le contabilizez. Atât. Hainele în care alergam vara au ajuns în locurile de depozitare cel mai puțin accesibile. Mă încăpățânez şi nu fac pactul cu corpul meu de om mare care se leneveşte din ce în ce mai mult. Îmi propun: să ajung la bazin, să ies din nou în parc, să mă văd mai des cu oamenii care-mi plac.
Dar nu ştiu cum se poate ca drumurile mele să se întindă pe o distanță de câțiva paşi.

Am un bilet cumpărat pe ruta baie-dormitor-bucătărie şi retur. Din când în când, cu un mic ocol de cumpărături.
Deci toată mişcarea de care sunt în stare se întâmplă în cap.
Prin faţa ochilor îmi trec zilnic tot felul de titluri din ziare: regimuri de slăbire disociate, mişcarea înseamnă viaţă mai lungă şi mai bună, cum să scapi de kilogramele acumulate în timpul sarcinii...
Fug de toate gândurile astea până nu-mi mai pasă.
Pe măsură ce le înregistrez, obosesc.
Nu mai dorm bine.
Scriu puţin şi dezlânat.
Bucătăria trebuie să fie din ce în ce mai curată.
Dacă nu strângi masa după ce mănânci şi laşi firimituri, îmi ies din fire. Fac istericale. Exact ca mama. Semănăm ca două picături imperfecte de apă.
Despărţirile ne fac mai atenţi.
Ne oprim şi respirăm.
Ne uităm în jur.
Dăm probe pe rând pentru rolul lui Jean-Pierre Léaud din *I Hired a Contract Killer*. S-a făcut o coadă imensă şi Kaurismäki îşi râde în barbă. Nu zice nimic.
Îşi aprinde tacticos o ţigară. Şi un rocker bătrân şi ştirb cântă în fundal.

Mama mă anunță solemn că a renunțat la toate oglinzile mari din casă. Se simte mai bine când nu se uită de-aproape la urmele pe care le lasă timpul. O încurajez, îi spun că arată bine pentru vârsta ei. Ce consolare aiurea, mă gândesc apoi.

Suntem amândouă în aceeaşi barcă găurită. Ne luăm de mână şi aşteptăm vara următoare. Va fi şi mai dureros să ne dezbrăcăm de toate hainele, de pieile moarte pe care o să le lăsăm în apa mării după prima baie.

Copiii pe care-i ştiu cresc peste noapte.

Se joacă, vorbesc, aleargă, fac febră, visează.

Fetița pe care mi-am dorit-o se îndepărtează. E îmbrăcată într-o rochiță care i-a rămas mică. Ridică mâinile şi-mi arată. N-am alta cu care s-o schimb.

Îmi întoarce spatele supărată.

Merg în urma ei, coastele i se alungesc şi corpul îi devine din ce în ce mai zvelt. Mă gândesc imediat la filmările accelerate de pe Discovery, în care plantele cresc şi înfloresc în câteva secunde.

Alerg după fetița-femeie, o urmăresc ca o nebună. Urlu cât pot de tare să se oprească, să mă asculte câteva secunde. Am un text învățat bine, îl spun dintr-o suflare.

Ea nu face decât să-şi ducă mâna în păr şi să şi-l vânture, apoi să şi-l prindă într-o coadă de cal. Nu-mi aruncă nici măcar o privire. Rămân cu degetele în aer. Îmi zic că viața mea a atârnat un timp de un fir lucios din coada asta de cal. Să se îndepărteze cât o vrea, nu mă mai agit, picioarele îmi tremură, nu mă mai aude. Obrajii îmi ard întâi de furie, apoi de neputință.

Oraşul e prea mic, am nevoie de mai mulți kilometri pe care să-i ronțăi ca pe semințe. Să nu scuip nici măcar cojile, să le înghit ca să nu rămână nicio urmă, niciun semn că m-am pierdut vreodată prin aceste dorințe neiertătoare şi aspre ca nişte scaieți.

Oamenii de vârsta mea se ascund în cupluri.

Ne adăpostim în paturi duble, împărțim pilote pufoase şi aşternuturi satinate cumpărate de la IKEA.

Ne rămân în suflet după-amiezele cețoase în care n-am avut niciun plan pentru timpul nostru comun, feliat şi aranjat frumos pe farfurii mari, de preferință albastre.

Îl mâncăm la masa de seară şi-l înghițim cu vin. Sângele ni s-a subțiat şi avem nevoie de întăriri.

Sărbătorim din ce în ce mai mulți ani de când ne-am întâlnit. Nu mai e niciun secret, celălalt ajunge să te cunoască mai bine decât o faci tu.

Mă întorc din ce în ce mai rar în seara de la început.
Uneori e zăpadă mare, cu greu ne facem loc prin nămeți. Săpăm tranşee până când simțim că muşchii ne iau foc şi ochii ne lăcrimează.
Nu sunt lacrimi adevărate. Pentru că nu ne gândim la nimic. E o varză în capetele noastre. Una bine crescută, care a avut apă din plin şi foile ei sunt fragede şi bune.
Dacă am şti vreunul dintre noi să gătim, am jupui-o şi am face din ea o oală uriaşă de mâncare gustoasă şi aurită în cuptor. Dar nu ştim. Ne lăsăm mațele să ghiorțăie şi ieşim cumva din bezna aceea rece şi albă.
O singură melodie s-a auzit de la un capăt la altul al nopții. Cineva mi-a şoptit la ureche o poveste întortocheată care s-a imprimat pe fusta mea de stofă gri. Am tot scuturat-o, dar degeaba, era acolo şi o simțeam prin ciorapii groşi cum mi se lipeşte înnebunită de coapse.
Mă uitam năucă la cei din jur. Îi mai văzusem şi altădată. Scoteau fum pe nări şi se luptau cu nişte pahare pântecoase care nu se goleau niciodată.
Făceau mulți paşi, dar fără să se mişte din camera ta neterminată în care dormisem şi eu cândva. Îți aminteşti? Dimineții mă luau mereu pe neaşteptate.

Te priveam şi era mereu la fel: un gol în stomac şi un vid imens dincolo de geamul tău pe care nu-l spălase nimeni niciodată.

Alteori e o seară înghețată, sticloasă şi, ca să nu mor de frig, trebuie să mă adăpostesc în singurul loc cald rămas pe pământ. Totul e pe viață şi pe moarte.

Am alergat într-un suflet pe străzi, am urcat milioane de scări, am schimbat toate mijloacele de transport inventate şi am ajuns când petrecerea era în toi şi nu mă mai aşteptai.

Am dansat, mi-ai făcut promisiuni nebuneşti.

O fată a chemat un taxi şi-a plecat fără să salute.

Supărarea ei a lăsat o dâră cu un miros tare, de mosc.

Apoi m-am uitat din nou în jur. Nu mai înțelegeam nimic din ce-mi spuneai, sufeream de o formă de amnezie necunoscută.

Oamenii din încăpere nu mai dansau, ci se izbeau de pereți. Erau mai tineri decât sunt eu acum, dar mi se păreau nişte pisici matusalemice, neajutorate şi oarbe. Nu mai vedeau aproape deloc şi căutau peste tot ieşiri, bărci de salvare, scoteau nişte sunete disperate.

Câți ani au trecut de atunci? Pentru ce bem?

„Am fost dintotdeauna împreună”, îmi spui cu glasul cel mai linişitor.

„E imposibil să fi uitat. Mai departe înseamnă pentru noi mai aproape.”

Şi, ca întotdeauna, te cred.

Pe vremea când mă uitam la televizorul nostru alb-negru, Andre Agassi câştiga meci după meci pe terenuri de tenis îndepărtate.

Vine un timp pentru toate.

Citesc autobiografia lui Agassi şi am senzația că cineva mă aleargă din spate până când îmi scuip plămânii şi oasele mi se tasează.

Cuvintele țâşnesc ca nişte mingi lovite cu ură, cu patimă. Câştig şi pierd în egală măsură. Vertebrele n-au fost niciodată mai dureroase.

Mă recunosc în durerile lui de spate, în frica aceea care îi paralizează muşchii, în singurătatea devastatoare.

Amândoi ne dorim în aceeaşi măsură să devenim măcar din când în când invizibili. Şi, ca un făcut, nu ne iese niciodată.

El nu joacă pe un teren, ci într-o cuşcă cu lei flămânzi şi nebuni. Acolo unde are voie să greşească doar o singură dată.

Eu, măcar, pot s-o iau de la capăt.

Ce mai ai de zis, ce mai speri? De ce te îmbraci şi te-ncalți, dacă nu reuşeşti nici măcar să deschizi uşa?

În casă, după-amiaza, e o linişte grea, care se lasă în picioare. Habar n-ai ce să faci cu ea, cum să-ți împachetezi sufletul cât mai bine. Cele câteva grame nu trebuie să atârne, n-ai voie să le zornăi ca pe monedele de zece bani uitate prin buzunare.

Toate oraşele încep să semene. Ai mai trăit o dată şi spaima că te pierzi, şi stingherеala prostească.

Mai există întotdeauna o şansă. Un tip a început să se antreneze pentru maraton la 89 de ani. La 100 de ani e cel mai bun alergător la categoria sa de vârstă.

O ştire despre el a apărut în presă: „Născut în India, la începutul secolului, Fauja Singh s-a mutat în Regatul Unit la 89 de ani şi a început să alerge în diverse competiții. Alergarea i-a oferit o nouă direcție în viață. Şi-a pierdut soția şi unul dintre fii în circumstanțe tragice, iar asta l-a deprimat. A trecut peste durere când şi-a reaprins pasiunea pentru alergare, a declarat antrenorul Harmander Singh.

Până acum, centenarul a luat parte la opt maratoane şi a intrat de mai multe ori în Cartea Recordurilor. La finalul cursei de 41 de kilometri, oficialii Guinness Book l-au

recunoscut drept cel mai bătrân alergător maratonist din lume.

Singh susține că secretul sănătății sale la vârsta de o sută de ani este o viață activă. Bărbatul nu bea, nu fumează, urmează o dietă vegetariană şi aleargă, zilnic, 16 kilometri".

Nu pot să mă gândesc decât la un singur lucru: va trăi cel puțin 200 de ani. Sau îşi va da sufletul pe o pistă de alergare special amenajată în câteva secunde. Cineva îl va cronometra şi din public vor izbucni urale nebuneşti şi neaşteptate.

Ajung la New York. Găsesc un stadion cu nesfârşite culoare numerotate. Mă gândesc la Fauja Singh.

Muşchii alergătorilor par metalici. Mă izbesc de ei. Întâi îmi vâjâie capul. Apoi văd stele verzi şi multicolore.

Bucăți mici de craniu, aşchii de os, firicele de sânge, cocoloaşe de creier. Atâta mi-a fost. Mă pulverizez.

Sunt peste tot. Şi pe E38 şi pe W42.

Ai zice că merg să explorez oraşul. Dar fricile mi s-au împrăştiat pe sub nişte maşini lătărețe. Mă arunc după ele, le vreau înapoi chiar şi aşa murate şi murdare. Fără ele nu mai sunt eu, nu mai sunt la fel. Îmi fuge pământul de sub picioare. Se termină uscatul. Scrie *End*, cu galben, şi urmează apa.

Ladies and gentlemen, cu mine cum rămâne?

Mă învârt în cerc, ce ştiam despre mine nu poate fi uitat cu una, cu două. Nu e ca şi când aş scotoci prin valiză după o altă pereche de şosete uscate şi groase.

Îmi schimb cămaşa. Am o duzină care seamănă bine unele cu altele. În micile lor diferențe mă poți descoperi pe mine.

Îmi îndes mâinile în buzunare. Nu-mi găsesc locul. Nu-mi aud glasul. Microfonul acesta nu funcționează.

Oamenii din sală mă ascultă. Mă privesc aşa cum te uiți la cineva pe care îl vezi pentru prima şi ultima oară.

Mănânc şnițele numai când plec de acasă. Glazura lor maronie mă liniştește, o recunosc, e la fel în fiecare țară, oricât ar fi ea de îndepărtată.

Mereu e în *background* o tigaie care sfârâie şi o mână tapetată cu făină care le manevrează în aer. Şi carnea se frăgezeşte şi se coace în surdină. Se răceşte. Se scorțoşeşte. Se îngurgitează şi se mestecă. Până când uiți de ce ai venit. Şi încotro te îndrepți.

Ne imaginaserăm altfel lucrurile pentru etapa asta din viață. Când nu mâncăm şnițele, vorbim despre bani şi ne facem nenumărate griji şi calcule.

Timpul are un preț pe care nu-l ştim.

Cursul fluctuează.

Ne-am vândut pieile la kilogram pe post de haine *second-hand*. Şi nimeni nu trebuie să plătească taxe şi despăgubiri că n-au fost prea bine uscate şi jupuite.

Viețile liniştite s-au aciuat în locuri indecent de frumoase în care ne mai facem din când în când fotografii.

Doar acolo toamna nu se termină niciodată.

Am ajuns pe nesimțite în țara prieteniilor regăsite.

Ne apropiem cu măsură. Ne e teamă să nu zgândărim prea tare stratul de țesut cicatrizat. I-aş spune platoşă, dacă n-aş simți că se poate muia ca o bucată de pâine peste care torni apă. Prea multe cuvinte spuse. Prea puține ținute minte.

Într-o seară ne ia valul şi ne aducem aminte de iubirile din verile tinere. Mărim miza la fiecare tură. Ceilalți se uită la noi amuzați. Am umplut masa cu fantome în miniatură.

Nu ne mai poate opri nimeni şi nimic.

Am înviat un cârd de personaje care acum îşi bat joc de noi şi ne rânjesc disprețuitor. Cu glumele tâmpite de atunci. De care, oricum, ne era ruşine. Dar zâmbeam înțelegător.

Acum personajele de demult ne fac semne de recunoaştere din fiecare vitrină, din fiecare oglindă retrovizoare. Aşteptăm o tresărire, o pupilă dilatată nepermis de mult ca să ne dăm seama ce a rămas neschimbat.

Ochii? Aiurea. S-au mătuit şi au ruginit.

Mâinile? Cum poți să-ți imaginezi aşa ceva?

Sunt uscate şi obosite. Şi nici nu mai freamătă de neliniştea unei întâlniri. Parcă nici atât de reci nu mai sunt, nu ți se pare? Pot să le întind politicoasă şi celor drăguți, şi celor nesuferiți.

Părul? Ha, ha, ce prostie. A trecut, săracul, prin nenumărate vopsiri. Firele albe i-au şters orice memorie. Nicio amintire exactă, netraficată, n-a mai rămas cuibărită acolo. Am folosit şampoane performante, au curățat totul şi locul crimei a rămas lună. Trandafiriu ca un fund de bebeluş.

Pentru a câta oară ne-am pedepsit? Am rescris istoriile sentimentale şi ne-am împotmolit ca întotdeauna la mal.

Limba moale a unui băiat cu care te-ai sărutat cândva s-a transformat într-un guler de blană. O scrisoare de dragoste mâzgălită pe un şervețel, într-o gară, şi păstrată apoi într-o carte, s-a pierdut cine ştie pe unde.

Ce-mi spuneai? Cum eram?

Şi voi, cei conservați în mintea mea, formolizați bine, vă gândiți la aceleaşi lucruri bizare: facturi, rate la bancă, criză, întârzieri de salarii?

Încă mai sper că doar eu m-am încâlcit printre calculele astea de oameni mari. Că doar în visele mele s-au

amestecat cifre meschine, deadline-uri de predare, frici aberante.

Întorc toată casa pe dos. După ce ani de zile am făcut curățenie. Şi planuri prosteşti. Nu ştiu ce caut şi nici nu mai contează de la un punct încolo.

Candoarea, ăsta e singurul cuvânt care mai poate salva lumea într-o zi de decembrie când toate se precipită.

Primesc telefoane şi promit că o să mă văd cu toți cei care încă îşi amintesc de mine. N-am ce să le spun.

Nu mai sunt cum eram.

O să fac un efort, o să-mi pun o rochie nouă, cu paiete la gât şi fermoar la spate. O să-i aud în cor:

„E atât de frumoasă! Şi-ți vine foarte bine!".

N-o să-şi mai poată dezlipi ochii de la ea, iar pe mine o să mă lase în pace. O să fiu din nou, măcar pentru un timp scurt, în siguranță.

O să fac un balet orb printre pietrele colorate. Un pas negru, unul ciclam.

Perfect! Încă o dată, de la capăt!

Ziua în care ai împlinit o vârstă străină a trecut repede. Câteva telefoane de la oameni vechi. Apoi a venit întrebarea: „Câți ani aveți dumneavoastră, domnişoară/doamnă?" de două ori într-o singură seară.

Te-a făcut să roşeşti, dar ai răspuns de fiecare dată corect, ca o maimuțică bine dresată.

Încă un pahar de vin pentru mine, vă rog! Atât ai mai avut puterea să ceri.

Câte ore din viață le-om fi stat la mese rotunde şi pătrate? Câte farfurii am golit? Şi câte cuvinte amețite am lăsat să se ridice în aer?

Ne-am privit ochi în ochi şi ace ascuțite ni s-au înfipt adânc în piele. Unghiile îngrijite au pocnit ca nişte băşici.

Cu zgomot surd: poc, buf!

Bucătăriile caselor în care am ajuns sunt mari şi primitoare. Copiii aleargă peste tot şi ți se încolăcesc printre picioare. Ajută-mă să mă ridic şi să nu mă gândesc la nimic. Vom ieşi în aerul rece de afară, vom face cu mâna şi ne vom îndepărta de prietenii de azi şi de cei de ieri.

Vom aştepta mesaje din Mexicul însorit. Vom sta lângă plajă, chiar în golful pustiu de pe Google Earth, pe care l-am căutat într-o seară. Ne vom cocoța în casa cu etaj de unde se vedea marea.

Şampaniile le vom deschide şi le vom lăsa să se odihnească puțin, iar somnul îl vom vâna ca pe cel mai afurisit şi mai agil animal de pradă.

Tu ce te-ai făcut când ai fost mare? Ți-ai pus vreo dorință ca o piatră de moară, pe care s-o cari apoi după tine prin lumea lăbărțată şi largă?

Priveşte-mă, am mai alergat puțin pe o bandă medicinală la recomandarea şi sub supravegherea strictă a kinetoterapeutului.

Şi mă simt mai bine, mult mai bine. Mi-am fortificat omoplații ca să îmi apere coloana şi să mă susțină în momentele grele.

„Va trebui să vă lucrați din ce în ce mai mult muşchii spatelui”, îmi spune doctorul în timp ce se uită la mine. „Orice pauză poate fi fatală.”

Pisicile îşi zbârlesc coama. Oamenii introvertiți fac la fel. Doar că n-au blană. Îşi depozitează toată încărcătura emoțională în zona cervicală.

În sfârşit, primesc o explicație rațională pentru durerea mea sâcâitoare, dezarmantă, de care încerc să scap de o jumătate de viață.

Prietena mea mai tânără a stat azi-noapte în dreptul unui geam de la etajul zece. A văzut răsăritul şi s-a sărutat cu un băiat înalt. Am vorbit cu ea, apoi am săpat un tunel şi am ajuns până la zorii pe care eu însămi i-am aşteptat în

urmă cu nişte ani, în bucătării îngrămădite de bloc şi în camere de cămin neaerisite.
Îmi aduc aminte atât de bine: aveau culoarea trandafirilor cumpărați la NY. Vineții, dramatici, fatali.
Franjuri neliniştitori.
Cearcăne.
Nesiguranțe.
Speranța tâmpă că, după o noapte nedormită, va urma neapărat o zi bună. Şi iubirile mele năuce se vor limpezi.
Te voi lua de braț şi nu ne vom opri decât la capătul lumii.
Vei avea pantofii proaspăt lustruiți şi mă vei privi peste umăr. Îmi vei spune că ai iubit o fată. Poate o mai iubeşti încă.
O să te rog să nu o iei cu tine.
Ca de obicei, nu vei zice nici da, nici nu.
Cu inima în gât, înecăcioasă ca o castană crudă, o voi rupe la fugă.
Îmi fac promisiuni pe care n-o să le țin.
Sunt acolo ca să le încalc peste fix o secundă.
O să te caut din ochi prin toate locurile în care ne-am întâlnit. O să mă aşez la aceeaşi masă retrasă din cofetăria Dunărea, care a dispărut de o grămadă de timp.
În fața mea stau acelaşi pahar cu suc galben şi aceeaşi prăjitură neîncepută. Nu reuşesc să le termin nici acum.

Mă crezi? Eram atât de curajoasă atunci când alergam în sus şi-n jos pe Calea Victoriei. De multe ori pe zi. Şi mă oglindeam din cap până-n picioare în vitrinele mari ale magazinului Venus, cel de lângă Poliția Capitalei.

Ce vedeam?

Pantaloni negri, blugi bleu, uşor evazați, pantofi cu botul pătrățos care mă strângeau, ghete lăcuite împrumutate de la A., fuste în carouri, haine cochete, genți cât mai mari.

Poate faci un efort şi-ți aduci aminte. Mergeam incredibil de repede. Habar n-am unde şi de ce mă grăbeam.

Cursa adevărată nici nu începuse. Dulce naivitate! Nu eram în stare să fac diferența între un maraton adevărat şi un antrenament de rutină.

— Mai porți eşarfe? mă întreabă o fată cu care m-am cunoscut în primul an de facultate, pe un culoar de tren.

Îmi duc mâna la gât şi descopăr o dungă subțire. E firul de ață care mă ține legată de tine.

Peste nişte ani, la o altă vârstă, când pliul acela se va lăsa, voi încerca să-l ascund bine sub o bucată moale de pânză.

Ziua e pe sfârşite şi paşii mei vin de departe.

Din nou sunt nesiguri. Mi se pare că maturitatea seamănă indecent de bine cu o mârțoagă leşinată. Şi noi nu facem

decât să reluăm în buclă absolut tot ce am mai trăit o dată.
Ne sperie peste măsură orice apropiere neregulamentară. Nu ne uităm nici în față, nici în spate. Aceleaşi calcule, tensiuni şi planuri.
Tu speli vasele. Eu fac ceva de mâncare. Strângem.
Peste câteva ore o luăm de la capăt. În aceeaşi ordine.
Mă întrebi cum mai sunt. Şi răspund, fără să stau pe gânduri:

Călătoresc ca să am de unde să mă întorc.
Citesc ca să nu rămân singură.
Mă mişc din ce în ce mai repede ca să nu mă împotmolesc.
Dacă uit regulile, sunt pierdută.

Nota autoarei

În text am citat din romanul lui Paul Auster *În ţara ultimelor lucruri* (Humanitas, 2005, traducere din engleză de Alexandra Maria Rusu) şi din romanul lui Mario Vargas Llosa *Mătuşa Julia şi condeierul* (Editura Humanitas, 2000, traducere din spaniolă de Coman Lupu).

Le mulţumesc alergătorilor livreşti cu care m-am intersectat în timpul în care am scris acest text. Şi

prietenilor mei, „alergători” reali, care m-au făcut să mă gândesc mai bine la ce ni se întâmplă.